

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 115

Izlazi srijedom

Zagreb, 27. travnja 2011.

Dr. sc. Florian Rulitz intervjuira dopredsjednika PBV-a Omera Vrabca na Bleiburškom polju, u svibanju 2010.

Pobijedimo

- konačno -

troroge!

Izdvajamo:

PRIOPĆENJE HRVATSKIH BRANITELJA I RATNIKA

**AUSTRIJSKA POLICIJA
OBNOVILA ISTRAGE
O UDBINIM UBOJSTVIMA
NAD HRVATIMA**

Mate Ćavar

NAJAVLJENI DOLAZAK PAPE U ZAGREB

JE POLITIČKI MOTIVIRAN

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
96.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

TROROGI S PANTOVČAKA

Uz svo poštovanje prema Dr. Franji Tuđmanu, predsjedniku RH, kao osobi svakako (odlučujuće) zaslužnoj za novo osamostaljenje Države Hrvatske, nakon 45 godina boljševičkog jugo-komunističkog režima u Hrvatskoj, ipak moram reći: Trorogi ne izlaze s Pantovčaka.

To pak znači, kad je pak o Sotoni riječ, a to nedvojbeno jeste, onda moraju i zbivanja biti paklena.

Neizostavno.

Napisao sam u 2. izdanju svoje knjige "Lucifer, Carla del Ponte i Haag", koja je u srijedu 20. travnja 2011. izišla iz tiska:

"Hrvatski general Ante Gotovina osuđen je u Zagrebu i Mostaru, a ne u Haagu."

Samo dan kasnije to je i javno potvrdio Stjepan Mesić. Tomislav Karamarko, šef Protuobavještajne agencije dao je izravno dostaviti probrane transkripte razgovora Dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, u Haag. Nakon što ih je pregledalo, i odabralo, povjerenstvo u sastavu: Vladimir Šeks, Ivan Jarnjak i prof. dr. sc. Miroslav Tuđman.

Još nešto. Reče jedan od trorogih: Stjepan Mesić, u transkriptima nema svenazočnih u Predsjedničkim dvorima: Ivića Pašalića i Ivana Jarnjaka.

Kako je to moguće? Jednostavno. Vrlo jednostavno.

Stjepanu Mesiću je staro društvo s Pantovčaka - moram to izreći, iako antifashište poput Stjepana Mesića uopće ne mogu ni smisliti - podmjestilo predmetne transkripte, kojima bi se moglo, za sve propuste u vođenju Oluje, optužiti generale, prvenstveno Antu Gotovinu, te tako pokriti prikrivene dirigente.

Da? Da. Da. Da. Svi su iz hrvatskog državnog vrha za predaju transkripata sudu u Haagu ukazivali na Stjepana Mesića, a on je pri tom pametno u kutu šutio. Sve dosad.

Sad i službeno znamo ono, što smo i dosad znali. Žrtvovati nevine, a sposobne, kako bi se besramno uživalo u tuđim zaslugama i postignućima. Na stari boljševički način.

Zato, Trorogi van!

Dosta nam je bilo vašeg banditizma.

SADRŽAJ

Trorogi s Pantovčaka.....	2
Mate Čavar: Najavljeni dolazak Pape u Zagreb je politički motiviran	3
PRIOPĆENJE HRVATSKIH BRANITELJA	
I RATNIKA.....	5
Diana Majhen: Malo o skupljanju "Jeftinih politikantskih bodova"	7
Austrijska policija obnovila istrage o Udbinim ubojstvima nad Hrvatima	8
Rudi Tomić: Bosna i Hercegovina - nije država.....	12
SVETI HRVATSKI SAVEZ (1).....	17
Branko Stojković: Kad će Čačija prestati žnjeti sve nezaslužene društvene pogodnosti?	19
Šumadinci pod vlašću novokomponovanih biznis-srba	21
Svečano ustoličenje prvog mitropolite hrvatske 23 pravoslavne crkve (2)	23
Vladimir Mrkoci: Početak građanskog rata.....	25
Mile Boban: Hrvatska i Ustaštvo (3)	27
Dr. Mile Budak: Bazalo (52. nastavak).....	29
Josip Badalić D.I.: Božji pustolov (19. nastavak)	31

NAJAVLJENI DOLAZAK PAPE U ZAGREB JE POLITIČKI MOTIVIRAN

Mate Ćavar, Zagreb

Najavljeni dolazak Pape u Zagreb je politički motiviran!

Veliki Četvrtak je dan Kristovih Svećenika, koji se zavjetujući se Kristu odriču zemaljskoga pa i židbe.

Govorio je nadbiskup kardinal Josip Bozanić, u zagrebačkoj katedrali, svojim svećenicima. Ali ovoga puta niti jednom riječi nije spomenuo da su i ovi hrvatski svećenici pripadnici zločinačkog naroda, prema Haaškom tribunalu Ujedinjenih Naroda.

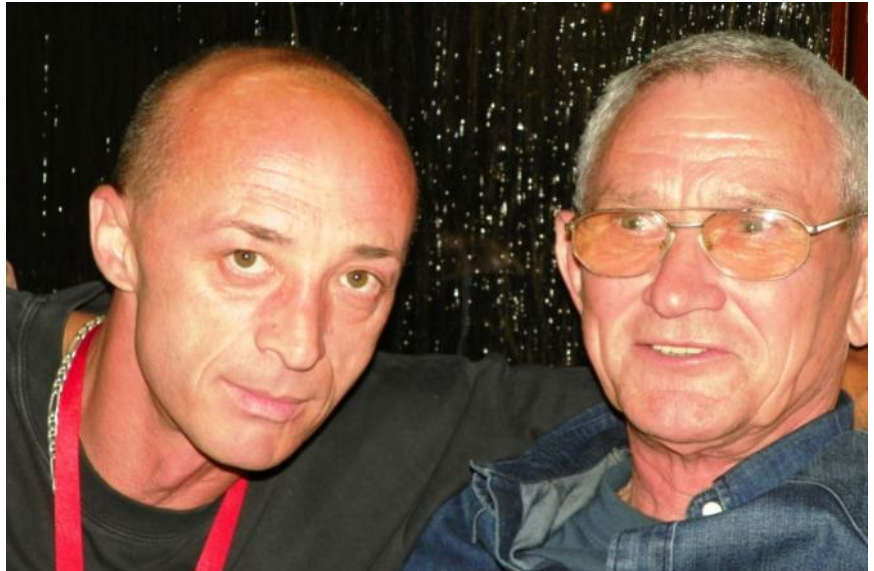
Veliki dio svoje propovijedi, kardinal Bozanić je posvetio najavljenome posjetu Pape Benedikta XVI., koji dolazi da bi učvrstio katoličke obitelji u Hrvata. Iako svi znamo da Benedikt dolazi u Zagreb ovoga puta iz političkih razloga, vrbujući Hrvate da referendumom pristanu na ulazak u Europsku Uniju.

Za razliku od onih pet dolazaka Ivana Pavla II. Hrvatima u domovini RH i BiH za spas hrvatskoga naroda od agresije, ovaj dolazak Pape je drukčije naravi. Sveta Stolica misli da bi Hrvati pripomogli sačuvati katoličanstvo Europske Unije.

Iako Papu Benedikta dočekuje jedan nevjernički predsjednik ponikao iz zla jugokomunističkoga, ili pak predsjednica Vlade koja niti je potekla iz obitelji niti je sačuvala obitelj.

Eto takvi će biti domaćini Papi Benediktu XVI. Hrvati će sigurno dočekati dostojno Petrova nasljednika, neovisno od cilja njegova posjeta vrbovanja Hrvata za EU. To ne znači da će ga Hrvati u tome i poslušati, još **ako ne osudi** haašku zločinačku presudu hrvatskom narodu.

Ali uostalom nije ovo prvi put da se Benedikt XVI. miješa u unutrašnja politička pitanja **na štetu Hrvata RH**, kao kada je javno podržao Arbitražu sa Slovenijom.

**Nepoštena presuda haaškog suda
Petar Janjić Tromblon i Blaž Marić
Zagreb, na dne 22. travnja 2011.**

Umjesto da hrvatskog mučenika blaženog Stepinca proglasi svetim, kažu da će se samo pomoliti na Stepinčevu grobu.

Samo dvodnevni boravak Pape u Zagrebu je **političkog karaktera** pa nije niti čudo što je tako kratak.

Ići ovako poniženi kao zločinci u EU ne dolazi u obzir!

Nema toga Pape koji će nas na ovakav način natjerati u Europsku Uniju, k Englezima i drugima koji tako misle o Hrvatima!

I dok nam Englezi tako presuđuju, na drugoj strani listom kupuju hrvatske posjede, duž Jadrana kao i ličkih predjela! To im omogućuju hrvatski vladajući izrodi, koji na sve načine ometaju povratke milijunima Hrvata, koji su pod pritiscima morali napuštati svoju lijepu domovinu Hrvatsku.

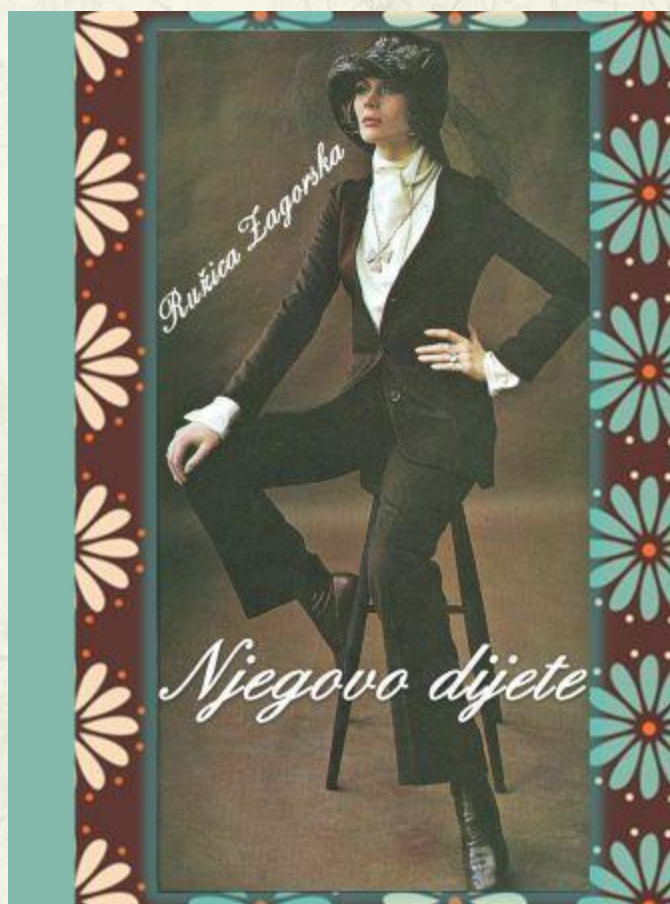
Zato se i ovom prigodom moli i poziva sve Hrvate iz tuđine da se na sve načine vraćaju u najljepšu zemlju Europe, a i svijeta, gdje sunce najtoplije grije.

Uz Uskrsne pozdrave!

Hrvatska knjižara

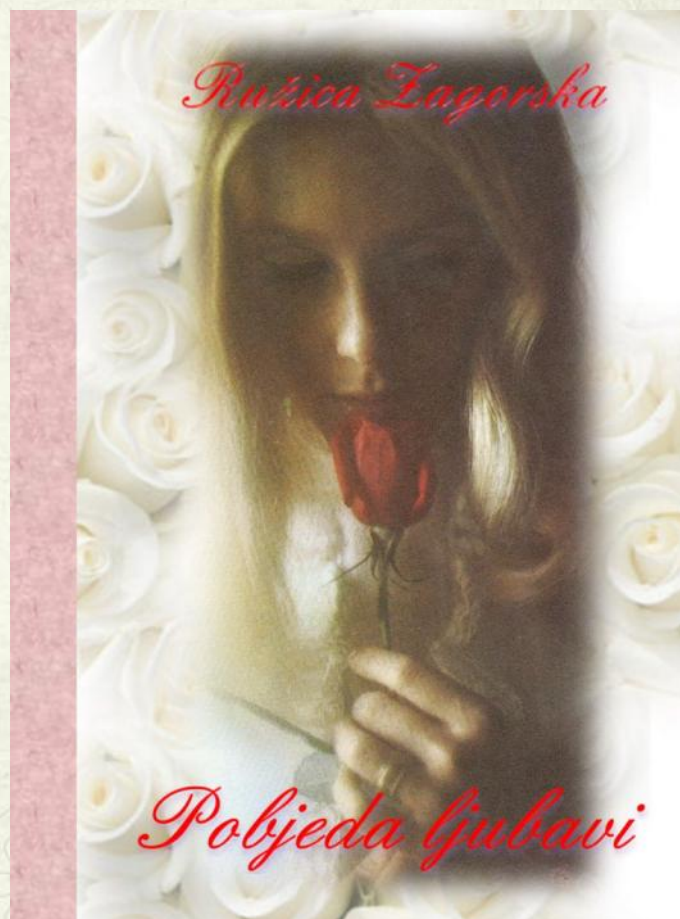
Internetska knjižara i antikvarijat
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr
hrvatska.knjizara@gmail.com

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

Ružica Zagorska:
Njegovo dijete

Ružica Zagorska:
Pobjeda ljubavi

PRIOPĆENJE HRVATSKIH BRANITELJA I RATNIKA

Poručujemo hrvatskoj i svjetskoj javnosti, da više ne ćemo dizati ruku s oružjem na sebe, kao što je do sada to, na žalost, učinilo tisuće i tisuće naše braće, hrvatskih junaka, koji su svjedočili za besramnu nepravdu, koja se činila i dalje se čini hrvatskim braniteljima u Hrvatskoj Državi, koju su branili i obranili svojom krvlju!

Mi, hrvatski branitelji, danas se na gandijevski način borimo, upozoravamo i podsjećamo čitav hrvatski narod, kao i cijeli svijet, da smo mi ti koji štrajkamo glađu, oni koji su Hrvatsku branili od srpskih terorista, koje je Jugoslavenska Narodna Armija poticala, naoružavala, te zajedno s njima vojno napala Hrvatsku, masovno i zvjerski, mučila i ubijala hrvatske civile, kao što je ubijala i sve druge nesrpske manjine u Hrvatskoj, razarala, rušila i palila hrvatske gradove kao i hrvatska sela, te provodila nezapamćeni genocid nad hrvatskim narodom na okupiranom hrvatskom teritoriju i to sve pred TV kamerama i svjedocima iz cijeloga svijeta!

Ta zločinačka i teroristička jugoslavensko-velikosrpska JNA, zajedno sa srpskim teroristima iz Hrvatske, imala je svoje vojno i političko sjedište u Beogradu u generalštabu tzv. JNA, a potporu joj je davao i tadašnji predsjednik Predsjedništva pravno nepostojeće marionetske SFRJ, veleizdajnik Stjepan Mesić, lažni svjedok u Haagu!

Na žalost, ta zločinačka, teroristička i komunistička jugoslavensko-velikosrpska vojska iz Beograda imala je bezrezervnu potporu i pomoć, kako političku tako i vojnu, od tadašnje zapadnoeuropske zajednice, koja je čak žrtvi, znači Hrvatskoj, zabranila pravo na život, zabranila pravo na samoobranu i zabranila pravo na uvoz oružja, te je sve činila da Hrvati izgube nametnuti obranbeni rat i k tome je još opravdavala srbijansku agresiju na Hrvatsku tražeći Hrvatima lažne grijehe iz prošlosti!

Danas, svi smo svjedoci, da ta tzv. demokratska Europska Zajednica u čijem se zmajevom krilu nalazi haaški sud nepravde, provodi preko svoje presude nad hrvatskim generalima

15. travnja 2011., nastavak tzv. Miloševićeve politike, politike velikosrpske ideologije, političke agresije na Hrvatsku i hrvatski narod, što znači da provodi politiku rata protiv demokracije i politiku protiv mira u Hrvatskoj, a s time protiv mira i u Europi, te pod presudnim utjecajem podle neokolonijalne politike Londona po prvi puta u povijesti ratovanja, pravedni i osloboditeljski rat jednoga naroda proglašava udruženim zločinačkim poduhvatom.

Sve naprijed izrečeno je istinito i dokazano, ali međunarodni haaški sud nepravde sudi suprotno dokazima i činjenicama. Zašto? Zato što bi oslobađajuća presuda hrvatskim generalima teško teretila upravo njih, znači tzv. Europsku Zajednicu koja je tada pod drugim imenom od 1990. godine, na čelu s engleskom masonerijom direktno inspirirala i pomagala vojnu agresiju na Hrvatsku i hrvatski narod!

Stoga, mi hrvatski branitelji koji štrajkamo glađu od 18. travnja 2011. godine, zahtijevamo, kao i 95 % hrvatskoga naroda:

- 1) odmah prekinuti bezuvjetnu suradnju s haaškim sudom od strane Hrvatske vlade, Hrvatskoga Sabora i hrvatskoga Predsjednika,
- 2) odmah moraju Hrvatska vlada, Hrvatski Sabor i hrvatski Predsjednik povući ponudu da se Hrvatska država pridruži EU,
- 3) trenutno puštanje na slobodu hrvatskih generala i hrvatskih branitelja kako iz stranih, tako i iz domaćih zatvora,
- 4) Hrvatsku Državu, kao i interese hrvatskog naroda, staviti na prvo mjesto, a ne više tuđinske interese tzv. Europske Unije.

Mi od svojih zahtijeva odustati ne ćemo i od danas počinje obrana Hrvatske Države na svim njenim razinama!

Putem ovog priopćenja pozivamo sve istinske i časne hrvatske branitelje, a ne potplaćene branitelje, udruge i lažne branitelje, da nam se pridruže u našoj obrani hrvatskog naroda, kao i 1991. godine.

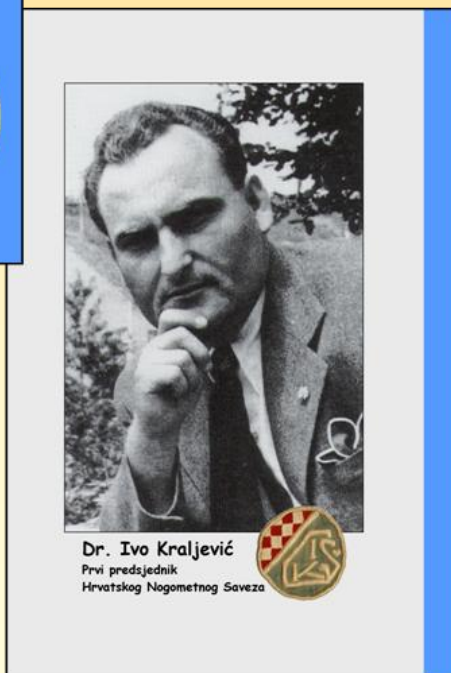
Ognjište

Nakladna zadruga
Zagreb, Pete poljanice 7
e-mail:
naklada.ognjiste@gmail.com

Nova knjiga!

Sve o povijesti
Prvog Hrvatskog
Gradjanskog
Športskog Kluba
Zagreb
na 944 stranice

Dr. Ivo Kraljević
Prvi predsjednik
Hrvatskog Nogometnog Saveza

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com

MALO O SKUPLJANJU "JEFTINIH POLITIKANTSKIH BODOVA"

Diana Majhen, Zagreb

Kako se približavao dan izricanja presude našim generalima, tako su se "hrvatski" mediji pune sve više i više izjavama raznoraznih predsjednika raznoraznih braniteljskih udruga, u kojima se stalno ponavlja jedno te isto: **Nikakvih skupova ne treba biti** i skup najavljen za 16. travnja služi samo tome da general Sačić skupi političke bodove.

E, pa pogledajmo malo tko se to brine o skupljanju tih političkih bodova.

Kao prvo, svakako **Josip Đakić**, predsjednik HVIDRA-e. Dušu dao da druge optužuje za skupljanje političkih bodova. Već toliko dugo sjedi u saborskoj fotelji da se pitam kako se uopće uspijeva odvojiti od nje u prilikama kada je izvan Sabora. Ne bi me

začudilo da ju počne jednoga dana nositi sa sobom. I nikako sve ove godine da shvatim, kako netko, tko prema vlastitoj izjavi, zastupa importantan broj branitelja, smije i može biti član jedne političke stranke. Što bi to značilo, u prijevodu? Ako je Đakić član HDZ-a i u ime tog istog HDZ-a sjedi u Saboru, zastupa li on branitelje koji nisu članovi HDZ-a? I sjedi li Đakić u Saboru uopće kao branitelj, ili isključivo kao član vladajuće stranke? Ako sjedi kao član stranke, onda neka se drži samo tog dijela politikanstva, kako on to naziva. Dakle, kada govori, neka govori samo u ime HDZ-a. A ako želi zastupati branitelje, onda bi prvo morao izaći iz stranke i postati netko tko se ne bori za interese stranke, nego za interese branitelja. Kako se meni osobno čini, Đakić je ovdje u teškom sukobu interesa.

Nadalje, oglašavaju se **predsjednici tzv. "krovnih" braniteljskih udruga**. Koliko su krovnice, to smo imali prilike vidjeti 26. veljače, kada su im članovi bili na prosvjedu na Trgu, a oni na ručku u Policijskoj akademiji. Doista bi bilo lijepo da nam u prilog tih svojih tvrdnji daju uvid u dvije stvari: koliko novaca svaki mjesec dobijaju na račun iz proračuna i koliko doista

imaju članova koji plaćaju članarinu?

Najbolje od svega je to, što se navedenim predsjednicima udruga pridružila i **Vesna Pusić** sa identičnim mišljenjem i identičnim govorom o skupljanju političkih bodova. Nema što, ništa ljepše za vidjeti od Vesne Pusić i predsjednika braniteljskih udruga na istoj strani. Pametnom dosta.

Doista me zanima, za čije se to potrebe nedavno osnovala **Udruga gardijskih brigada RH**? Ima li Hrvatska premalo braniteljskih udruga? Pa uskoro će ih biti kao i branitelja, pola milijuna, ako se nastavi ovakvim tempom. Naravno, one koje budu surađivale s Vladom, slušale Vladu i branile Vladu, postat će "krovnice" udruge. Pretpostavljam, s adekvatnim primanjima, za koja odvajamo svi mi.

Skuplja li Sačić doista političke bodove? Ja se iskreno nadam da skuplja. A evo i zašto.

Svi koji Sačića optužuju za politikanstvo, žive upravo od politike. Direktno ili indirektno. Počevši od Đakića, koji to radi drito iz saborske fotelje, pa preko svih ostalih, čije financiranje ovisi o Vladi. Pojednostavljeno, onako kako ja to shvaćam, njihova poruka bi bila slijedeća: **Nitko OSIM NAS ne smije se baviti politikom.** A mi ćemo u ime te politike šutjeti i nipošto se nećemo nigdje okupljati i protiv ničega prosvjedovati.

Pa slijedom toga, ako će političke bodove skupljati netko s kičmom, tko na politiku ne gleda kao na sredstvo osiguravanja osobne koristi bilo koje vrste, tko nije spreman na svaki povik s Markovog trga podviti rep i ušutjeti, **samo neka ih skuplja.** Takvi nam upravo i trebaju.

Jer, ovi do sada, **izdali su i prodali svaku hrvatsku vrijednost uključivo i integritet samog Domovinskog rata.** Ova je zemlja više bolesna i umorna od raznoraznih poslušnika i prodanih duša, guši se pod teretom nepravdi, korupcija i izdaja, ali još više pod teretom onih koji sve to odobravaju, uglavnom šutnjom.

Zato, **naprijed Sačiću!** Skupljaj te bodove za koje te optužuju. **Moj glas svakako imaš.**

AUSTRIJSKA POLICIJA OBNOVILA ISTRAGE O UDBINIM UBOJSTVIMA NAD HRVATIMA

www.klub-povratnika.com.hr

Regionalno izdanje u Koruškoj jednog od najti-ražnijih austrijskih dnevnika „Kronen Zeitung“ od 15. travnja 2011. objavilo je opširan članak o ubojstvu nekadašnjeg tajnika Počasnog bleiburškog voda (PBV) **Nikice Martinovića 17. veljače 1975. u Klagenfurtu**. Ponovni interes za to ubojstvo potaknuo je **mladi austrijski povjesničar dr. sc. Florian Rulitz** koji je prije nekoliko mjeseci na sveučilištu u Klagenfurtu obranio doktorski rad na temu **poslijeratnih partizanskih zločina u Južnoj Austriji**. Točnije, dr. sc. Florian Rulitz je disertaciju s nazivom **„Kroatiens Bleiburg/ Sloweniens Viktring – Partisanengewalt am Beispiel der antikommunistischen Flüchtlinge im Mai 1945“** (prijevod: „Hrvatski Bleiburg/ slovensko Vetrinje – partizansko nasilje na primjeru antikomunističkih izbjeglica u svibnju 1945.) obranio 28. studenoga 2010.

Već slijedećeg dana, 16. travnja 2011., „Kronen Zeitung“ izvještava da je austrijska policija obnovila istragu o ubojstvu Nikice Martinovića, jer je došla do novih dokaza o mogućim sudionicima u Martinovićevoj likvidaciji.

Ubojstvu Nikice Martinovića posvećena su potpoglavlja u knjigama Bože Vukušića **„Tajni rat Udbe protiv hrvatskih iseljenika“** i **„HRB – Rat prije rata“**.

Nikica Martinović (u sredini) na jednoj od prvih legalnih komemoracija na Bleiburškom polju

Također, taj slučaj spominje se u fotomonografijama **„Bleiburg memento“** i **„Bleiburg –**

Nikica Martinović (lijevo) i Ilija Abramović u Klagenfurtu 1. lipnja 1946.

tragedija i nada“. U knjizi „Čuvari bleiburške uspomena“ opisano je nekoliko atentata na članove vodstva Počasnog bleiburškog voda.

Dr. sc. Florian Rulitz je doradio svoj doktorski rad i pripremio ga za objavljivanje u obliku knjige, u kojoj je opisao ubojstvo Nikice Martinovića i atentate na još nekolicinu članova vodstva PBV-a. Opisan je i slučaj sadašnjeg predsjednika PBV-a Ilije

Nikica Martinović (u sredini) na jednoj od prvih legalnih komemoracija na Bleiburškom polju

Abramovića, inače bliskog suradnika i prijatelja Nikice Martinovića još od 1945. godine.

Bivši i sadašnji predsjednik PBV-a, **Mirko Karačić i Ilija Abramović**, kao i bivši i sadašnji tajnik PBV-a Josip Đakić i Bože Vukušić, pomagali su dr. sc. Florianu Rulitzu u prikupljanju podataka i dokumenata za njegovu disertaciju.

U znak zahvalnosti na podršci dr. sc. Rulitz predao je jedan primjerak svoje disertacije Abramoviću i Vukušiću 18. travnja 2011. na Bleiburškom polju.

Vodstvo PBV-a na mjestu ubojstva Nikice Martinovića (2004.)

Nakon ovog događaja dr. sc. Rulitz pokazao je Abramoviću i Vukušiću nekoliko mjesta u obližnjoj šumi gdje se nalaze **neekshumirani ostaci likvidiranih hrvatskih zarobljenika iz svibnja 1945.**, a o čemu će se više moći saznati iz njegove knjige koja će biti predstavljena **13. svibnja 2011., dakle dan prije središnje komemoracije žrtvama Bleiburške tragedije i Hrvatskog križnog puta na Bleiburškom polju.**

Svjedokinja Johanna Skuk pokazuje dr. sc. Rulitzu i Boži Vukušiću jednu od brojnih lokacija s posmrtnim ostacima likvidiranih hrvatskih zarobljenika u svibnju 1945. u Južnoj Austriji

Dr. sc. Florian Rulitz predaje Iliji Abramoviću i Boži Vukušiću primjerak svoje disertacije

Vodstvo PBV-a na mjestu ubojstva Nikice Martinovića (2004.)

BOSNA I HERCEGOVINA - NIJE DRŽAVA*

Rudi Tomić, Kanada

Bivši višegodišnji međunarodni predstavnik izvršne ovlasti u BiH Wolfgang Petritsch je rekao: **Bosna i Hercegovina nikada nije bila država u modernom smislu riječi.** Komentirajući korištenje *bonnskih ovlasti*, Petritsch je, nedavno u razgovoru za sarajevski tjednik *Slobodna Bosna*, priopćio:

- međunarodni su predstavnici u BiH imali zadatak uvesti demokraciju diktatorskim sredstvima...;

- mandat svakog međunarodnog predstavnika zavisio je od njegove ličnosti i snage...;

- u ranim godinama Bushove ere uopće nije postojala potpora za bilo što bi ličilo na izgradnju država.

Diktatorskom odlukom Wolfganga Petritscha provedena je tzv. "tenkovska revizija" Hercegovačke banke. Mostarski internetski *Dnevnik.ba* (4/1/2011.) podsjeća, da za "tisuće klijenata ove banke, koja je suprotno odredbama zakona o bankarstvu, stavljena pod prinudnu upravu međunarodne zajednice, ni dan danas nije dostupna njihova imovina – oko 140 milijuna KM blokirano je Petritsche-

vim nalogom na računima Hercegovačke banke".

Iz vremena njegovog *a la sutlan* upravljanja BiH, (od kolovoza 1999. do svibnja 2002.) *Dnevnik.ba* također podsjeća, da su "nametnuti ustavni amandmani, kojima su bh. Hrvati postali manjina u Vladi F BiH i derogirana je uloga Doma naroda, i otvoren put za dekonstituiranje Hrvata, u izvedbi Zlatka Lagumdžije i Sulejmana Tihića, koje je ovih dana blagoslovio Petritschev zamjenik (landsmann, slovenski Austrijanac!) Valentin Inzko".

Dakle, politički čelnici u BiH drže vuka za uši. Nalaze se u neprilici; ne mogu vuka ukrotiti niti ga smiju pustiti - hoće od nečeg nemo-

**Nepoštena presuda haaškog suda
Prosvjedni štrajk glađu hrvatskih branitelja na Trgu bana Josipa Jelačića
Zagreb, na dne 22. travnja 2011.**

* - Uredništvo ne dijeli s auktorom mišljenje glede istovjetnosti vjerske pripadnosti bh muslimana islamu i nacionalnog osjećaja bošnjaštva. Pače smatra vrlo štetnim po hrvatske interese, a povijestno i europski neprihvatljivim, poistovjećivanje hrvatsva s katoličanstvom. Pritom ukazuje na utemeljena stajališta glede toga pitanja, koja je svojedobno jasno iznio Munir Šahinović Ekremov, a da se o Dr. Anti Starčeviću i Dr. Antunu Radiću i ne govori.

ŠTRAJK GLAĐU

1. IVAN - sam.sat. COBRE - NOVI ZAGREB (18.4.2011.)
2. BOŽIDAR - 5. gard.brigada SOKOLOVI- VINKOVCI (18.4.2011.- odvela hitna 19.4.2011.)-odustao iz zdrav.razloga
3. MARIO - 204. VUKOVAR (18.4.2011.)
4. BRANIMIR - 5.gard.brigada SOKOLOVI – VINKOVCI (18.4.2011.- odvela ga hitna 21.4.11.)- vratio se
5. ZVONKO - 1. gard.brigada TIGROVI – ZAGREB (19.4.2011.)
6. SILVIO - 1. gard.brigada TIGROVI – ZAGREB (19.4.2011.)
7. ŽELJKO - 102. br. -NOVI ZAGREB (20.4.2011.)
8. GORAN - HOS – DELNICE (20.4.2011.)
9. DANIEL - 71. BOJNA VP – ILOK (20.4.2011.)

**Nepoštena presuda haaškog suda
Prosvjedni štrajk glađu hrvatskih branitelja na Trgu bana Josipa Jelačića
Zagreb, na dne 22. travnja 2011.**

gućeg napraviti nešto moguće! Treba, zbilja, biti politički slijepac i ne vidjeti nakane međunarodnih čimbenika, koji putem sile nastoje uspostaviti državu i putem sile nametnuti demokraciju u BiH - na koridoru Balkana.

Od vremena (ca. 1100 BC) pa do današnjih dana, u BiH izmjenjivali su se mnogi vladari i brojni okupatori, vojne i vjerske dominacije, čijim utjecajem je mijenjan demografski sastav pučanstva Bosne i Hercegovine. U dva milenija povijesne opstojnosti, sedamdeset i tri puta bila je, svaki put iznova "uređivana" naizmjeničnim gospodarima; bila je dijeljena uzduž i poprijeko, i uvijek je bila poprište borbi i izazov za osvajanje azijskim i europskim kolonijalnim silama i prisvajanjem susjednih naroda.

Opterećenje s poviješću

Od dolaska Hrvata iz Bijeke Hrvatske (naselja oko današnjeg grada Krakova u Poljskoj) u Bosnu i Hercegovinu, dakle punih 1385. godina, hrvatski se narod održao na tim prostorima sve do dana današnjeg. U tom vremenskom

razdoblju Hrvati su imali svoje kraljeve i vladare, a bili su često i podčinjeni osvajačima te nemilosrdno ubijani i proganjani.

Srbi su od dolaska Časlava, dakle prije 1062. godina, imali stanoviti utjecaj, uspone i pade u Bosni i Hercegovini, bili su povremeni vladari i dugovječne sluge, ali snalazili su se i kod najokrutnijih gospodara i imali su vjerske i nacionalne povlastice. Na hrvatskim katoličkim ruševinama gradili su svoje ortodoksne samostane, koji su bili rasadnici srpskog pravoslavlja i šovinističkog srbizma, ne samo

u BiH nego i u Hrvatskoj.

Napokon, dolazak Turaka u Bosnu i Hercegovinu, njihove barbarske vladavine (zuluma) islamiziran je veći dio hrvatskog pučanstva, nakon punih 548 godina stvorena je nova vjerska zajednica, koja je u nametnutom muslimanstvu oživotvorila i svoju nacionalnu posebnost, koja se od devedesetih godina prošlog stoljeća oglašava, kao nova pojavnost - *bošnjačka* nacija.

Ove povijesne činjenice su današnja opterećenja, jer sva tri naroda (Hrvati, Srbi i Bošnjaci) uzimaju ih kao temelj za uspostavu vlasti na povijesnom i etničkom prostorima. Ako samo za trenutak pogledamo etničku kartu BiH, nakon popisa pučanstva 1991. godine, onda ćemo doći do zaključka da je Bosna i Hercegovina nedjeljiva, ni po etičkom ni po geopolitičkom ključu. Ali, budući da je već podijeljena: nacionalno, teritorijalno i vjerski, te zaključno s tim činjenicama: Bosna i Hercegovina – nije država.

Jedan od najboljih poznavatelja Islama u hrvatskim zemljama, dr. vlč. Dragutin (Charles)

Kamber, u jednom znanstvenom eseju o hrvatskim muslimanima u Bosni i Hercegovini, napisao je slijedeće: "Kad je austrijskom okupacijom 1878. srušen otomanski Iron Curtain (željezna zavjesa) i kad su turske granice uzmakle u unutrašnjost Balkana, ovo je **hrvatsko pučanstvo obadviju vjera** moglo jasnije progovoriti o sebi i predstaviti se, kako zapadnom svijetu uopće, tako i svojoj braći preko rijeke Save i Une i planina Dinare napose. Osim toga mogao se je s njima uspostaviti mnogo izravniji i življi dodir, nego što je to bilo prije. Odmah se je pokazala jasno jedna vrlo značajna činjenica: silovita podjela na dva zaraćena tabora kroz četiri stotine godina, kulturna podjela na Istok i Zapad, državna podjela na austrijski i turski imperij, pa vjerska podjela na Katolicizam i Islam."

Katoličko pučanstvo u BiH izjašnjavalo je svoju hrvatsku nacionalnu pripadnost nešto brže, a muslimansko (što je bilo i razumljivo) mnogo sporije. U Kamberovoj prosudbi (1957.) stoji da su "u efektu podjednako; tako su stanovnici Bosne i Hercegovine koji, još i danas sačinjavaju većinu od 58% u toj pokrajini, **kazali i**

ostalim Hrvatima i čitavom svijetu da se osjećaju isto tako Hrvatima kao i oni po užoj Hrvatskoj, Slavoniji. Istri. Dalmaciji i Međimurju." Treba imati u vidu, da je ovakvo mišljenje i stajalište bilo kod većine Hrvata, katolika i muslimana, u domovini i u iseljničtvu - **sve do Titovih ustavnih amandmana 1974. godine** kad je dana državnost Republikama.

Nakon raspada Jugoslavije, na osnovu tih amandmana, 7. travnja 1992. Amerika je priznala BiH, a kasnije je dobila i priznanje i od UN. Bosna i Hercegovina dobila je svjetsko priznanje *države* u najgorim ratnim vremenima; nije imala svoje zajedničke (republičke) oružane snage, niti definirane granice, niti bilo kakve vizije o jedinstvenoj državi Srba, Hrvata i Muslimana (Bošnjaka). Da bi se izbjegao genocid u BiH, Amerikanci su u Daytonu skupili predstavnike sva tri konstitutivna naroda i predsjednike susjednih država Hrvatske i Srbije, gdje su potpisali primirje i podijelili Bosnu i Hercegovinu na Republiku Srpsku i Federaciju Bošnjaka i Hrvata.

Umrli su svi arhitekti Dayonskog sporazuma: Richard Holbrooke (2010) i Christopher Warren (2011); umrli su i supotpisnici: Alija Izetbegović (2003), Franjo Tuđman (1999) i Slobodan Milošević (2006), čije se posljedice mogu lakše optuživati nego ih ispraviti.

Balast sadašnjice

Bošnjački je narod opterećen sadašnjicom, u kojoj se nalazi već dvadeset godina. Nakon ratnih stradanja, nije se oporavio ni brojčano, ni psihički, pa ni gospodarski, stoga se nalazi u paničnom stanju – u borbi za opstanak.

**Nepoštena presuda haaškog suda
Prosvjedni štrajk glađu hrvatskih branitelja na Trgu bana Josipa Jelačića
Zagreb, na dne 22. travnja 2011.**

S druge strane, bošnjački političari nemaju nikakvog utjecaja na području Republike Srpske, jer republičke vlasti u Banja Luci ne priznaju Sarajevo kao glavni grad, niti bilo koje "državne" odredbe, jer imaju sve republičke (državničke) ovlasti koje su utvrđene Daytonskim ugovorom. To je stvarnost sadašnjice.

Bošnjaci nemaju ni nikakvih mogućnosti za kompromisna rješenja s banjalučkom Vladom, a uporaba sile ne dolazi u obzir, jer "EUFOR je u stanju pojačati svoje snage u zemlji rezervnim snagama i izaći na kraj s bilo kojom vanrednom vojnom akcijom" kazao je David Enyeart, zapovjednik Štaba NATO-a u Sarajevu. (*Avaz*, 3/28/2011.)

Diktatorskim nalogom visokog predstavnika u BiH Valentina Inzka ukinuta je Odluka Središnjeg izbornog povjerenstva BiH (24. 03. 2011.) i tim činom uvedeno je izvanredno stanje u F BiH i ukinut je ustavni poredak. Sve to je učinjeno na štetu hrvatskog naroda, koji nije bio spreman prihvatiti bošnjački koncept sastava Vlade u F BiH, u kojem nisu priznati hrvatski predstavnici, izabrani od 90% hrvatskog biračkog pučanstva.

Sve hrvatske nacionalne političke stranke i udruge izdale su Optužbu, javno priopćenje, jer većinske bošnjačke stranke SDP i SDA, uz podršku međunarodne zajednice, hoće Federaciji BiH nametnuti jedan etnitet - bošnjaštvo, a to je organizirani politički pothvat, sadržajno i metodološki, etnocida nad Hrvatima. Optužba je poslana Međunarodnom sudu za ljudska prava i Vijeću Europe, Hrvatskom saboru i Vladi. U međuvremenu je već ustoličena "državna vlast" u Sarajevu, bez većinskih srpskih i hrvatskih stranaka, ali uz podršku hrvatskih *Iscariota*: Komšića, Lijanovića i Jurišića.

Oglasila se i visoka predstavnica Europske zajednice Catherina Ashton, i potpisala je 21. 03. 2011. odluku, kojom EZ dobiva pravo da sankcionira sva prava i fizička lica "čije aktivnosti potkopavaju suverenitet, teritorijalni integritet, ustavni poredak i međunarodni karakter Bosne i Hercegovine, ili ugrožavaju Daytonski mirovni sporazum". Ovo su novi oblici moderne demokracije!

Zaključna misao

Međunarodni politički čimbenici (Amerika i Europska zajednica), koji su u Daytonu odredili status države Bosne i Hercegovine, u ovim kritičnim vremenima oglasili su se s prijetećim odlukama, koje su uglavnom upućene bh. Hrvatima, odmah čim je izdano priopćenje o sazivanju sveopćeg Hrvatskog sabora u BiH.

Amerika i Europska zajednica pokazale su, da su odlučili žrtvovati jedan konstitutivni narod, odnosno hrvatski narod, kako bi održali "državu" na Balkanu, zbog velikih nemira (revolucija) u arapskom svijetu. Očevidno je da je Zapad podržavao diktaturu u arapskim državama zbog vlastitih interesa, uglavnom zbog ulja – crnog zlata, ali sada se ruše režimi i padaju diktatori, još k tome, nemoguće je predvidjeti tko će doći na vlast u tim islamskim državama. Zbog tolike neizvjesnosti u svjetskim poredcima, nikome ne treba još jedno žarište na Balkanu, stoga su Amerika i Europa stavile poklopac na "bosanski lonac" - made in Bašaršija!

Bošnjački su političari dobili zeleno svjetlo, nakon brojnih posjeta turskih državnih predstavnika, da mogu uspostaviti vlast i bez Hrvata, jer **predstavnici iz Republike Hrvatske samo su *pro foro externo* dali podršku bh. Hrvatima**, uz napomenu da se ne žele miješati u unutarnju politiku susjedne države BiH. Dočim, Turska, Engleska, Švedska, Amerika i druge europske države formiraju unutarnju politiku BiH, baš sve na štetu bosanskohercegovačkih Hrvata!

Teško je pretpostaviti da je politička vrhuška u Republici Hrvatskoj zaboravila, da je RH bila jedna od potpisnica Daytonskog sporazuma, i uzela na sebe odgovornost za brigu o ravnopravnosti hrvatskog naroda u svim segmentima državne vlasti, kao jednog od tri konstitutivnog naroda. Vjerojatno Josipović i Kosorka nisu svjesni kolika je brojčanost bh. Hrvata u RH, s kojima bi mogli doći u političke sukobe radi njihove zanemarenosti Hrvata u BiH.

S druge strane, bošnjački su političari upali u klopku međunarodne zavjere, na što ih je upozorio najveći bh. pjesnik Abdulah Sidran: "Ja

nemam nade za Bosnu...Sve što se događa u posljednje vrijeme jest historijska dionica na kojoj sa scene nestaje jedna država i jedan narod. Mnogo su jače one sile koje su se udružile protiv BiH od onih koje se bore za nju... **za nas je pakao počeo onda kada je sudbina došla u naše ruke jer Bošnjaci ponajprije nemaju nikakvu svijest o državotvornosti niti vrijednostima vlastite kulture.**"

Bošnjačke vjerske vođe osudile su politiku SDP i SDA. Bosanskohercegovačke muftije drže kako politika mora voditi jednaku brigu o svim ljudima i narodima u BiH. "Odlučivati se na dominaciju nad Hrvatima i njihovo preglasavanje na izborima i u institucijama sustava, bošnjačka etnopolitika, uključujući i SDP, ova-ko bošnjakocentrično bosanstvo i definitivno je nalegla na stvaranje troetničke, **umjesto multietničke BiH**", kazao je muftija Muhamed Čengić.

Katolička crkva odgovorila je odlučnim stajalištem na posljednju veliku krizu u zemlji zbog koje je zabrinut najveći dio hrvatskog katoličkog naroda. Činjenica je da je hrvatski narod u BiH konstitutivan narod. "Ako je, dakle, konstitutivan, a jest, onda se ni vlast ne može konstituirati bez predstavnika za koje se **taj narod** većinski opredijelio", upozorili su biskupi i najveći predstavnici Crkve u BiH.

Nekolicina bh. hrvatskih intelektualaca uputila je "Otvoreno pismo" predstavnicima političkih stranaka i međunarodnim čimbenicima u BiH, u kojem, pored ostalog, stoji: "Kada danas dvije stranke s najvećim izbornim legitimitetom kod Hrvata, HDZBiH i HDZ 1990, alarmantno postavljaju pitanje ustavne i političke nejednakosti Hrvata, za to postoje mnogi opravdani razlozi, jer je praksa bezobzirnoga nadglasavanja i marginalizacije Hrvata od strane bošnjačkih političkih partnera, osobito u razdoblju od 2006. godine postala evidentna i nepodnošljiva." (*Hrvatska riječ*, 3/30/2011.) Značajno je istaknuti, da su potpisnici "Otvorenog pisma" politički klijenti SDP-a, stoga je njihova izjava pogubna za bošnjačke političare.

Dakle, sudbina nam je odredila da moramo živjeti zajedno na istim prostorima, pod istim nebom, ma koliko se međusobno krvi-

li, stoga treba pronaći način i mogućnosti za suživot. Očevidno je kako vjerski predstavnici i intelektualci s bošnjačke i s hrvatske strane upućuju na ispravljanje počinjenih političkih nepravda naspram hrvatskom narodu. *Verba res sequitur!* (Iza riječi /neka/ slijedi čin!)

Umjesto naše poruke u ovim kritičnim vremenima, uzet ćemo zaključne misli dr. Kambera, koji istinski suosjeća za zadnje dvije generacije muslimana, odnosno Bošnjaka koji se bore s krizom prilagođavanja novim povijesnim prilikama. "Kako dakle čitav niz kapitalnih razočaranja sačinjava jednu golemu naslagu u njihovoj svijesti, te budući da im čitava serija kategoričkih povijesnih odluka nije pošla za rukom, zar je čudo ako oni sada naginju u ovim novim prilikama ispitivanju terena i kolaboriranju prije svake odluke od većega zamršaja."

Nakon ovakve konstelacije Kamber **poziva Hrvate katoličke vjere da moraju muslimanima i kao pojedincima i kao bošnjačkom narodu pokazati da će im uz Hrvate biti lijepo i sigurno, pa prepustiti njima i tempo i dalje oblike njihove evolucije.** Naime, "on ne vidi, uostalom, koji bi drugi put bio etički opravdaniji, taktički razboritiji, a i obustrano korisniji".

Mi vjerujemo da je moguće uskladiti hrvatsko-bošnjačka stajališta, gdje su obje strane pozvane da razviju smisao demokracije, tolerancije, međusobnog razumijevanja i kooperacije, bez čega **nema države**, dakle - nešto, što je svakako znatno više od puke koegzistencije i jeftine slave.

SVETI HRVATSKI SAVEZ (1)

Dragi g. Tomiću,

Vaš cijenjeni prilog "Izbori će se održati – ali izbora ne će biti" uvrstili smo u "Glasnik" br. 113 i sa zadovoljstvom ga razaslali na 96.000 e-mail adresa. Učinili smo to, dakako, slijedom njegove visoke misaone kakvoće, ali i zbog pitanja koja nameće i za koja traži rješidbe.

NAŠA RAZJEDINJENOST: OKOMITA I VODORAVNA

Prvenstveno glede poželjnog hrvatskog zajedništva na dojučim saborskim izborima.

Tu ukazujete, opravdano, na štetnu, često pogibeljnu razjedinjenost desno usmjerenog hrvatskog birateljskog tijela. Da, točno, ali pritom mimoilazite, bitnu, "krvnu" **podijeljenost**, koja nije ništa manje ugrožavajuća po Hrvate i hrvatski narod u cjelini.

Nije u pitanju samo aktualni "sukob na desnici", nego i mnogo šira "grbavost terena", počevši sve od onog što se naziva, ili podrazumijeva, kao **desno od središta**. Također, i sustavno odnarođivanje hrvatskih nacionalnih skupina **po regijskoj pripadnosti**, još se više osjeća. Nekako smo se gotovo navikli na "**samostalne narode**" poput **Bunjevaca, Šokaca i Bokelja**, a sad na pristigoše još i **Istrijani. Bosanski muslimani**, kao Bošnjaci postadoše neupitni, srećom samo

kao nedonošče Mustafe Cerića i Ševke Omerbašića (ovaj posljednji to niti ne skriva kad kaže, da bh muslimani u Hrvatskoj **baš i nisu skloni** ovoj novokomponiranoj bošnjačkoj naciji, ali, eto to, kao, njihov su unutarnji problem) ... Nego, imamo u novo dodatnih slijepih proroka, koji nam - iz HDZova (mostarskih) - sve više "vjerodostojno" tvrde da **izim katolika i nema drugih Hrvata!**

SLOŽENO

HRVATSKO NACIONALNO BIĆE

**Nepoštena presuda haaškog suda
Prosvjedni štrajk glađu hrvatskih branitelja na Trgu bana Josipa Jelačića
Zagreb, na dne 22. travnja 2011.**

Na pojilo ide životinjski svijet prema svojoj naravi i građi. Ptica na jedan način, nilski konj na drugi, riba na treći. Podučavati ih na drugčije ponašanje sizifov je posao. Nikada ptica ne će piti vodu onako kako ju riba pije, pa ma kakve rezolucije (obvezujuće) donijeli Ujedinjeni Narodi.

Tako je isto i s narodima. Oni su takvi, kakvi su. Za svaki korjeniti, bitni, pokušaj njihova skretanja s puta, kojim im je Stvoritelj namijenio ići, završeva i uvijek će završavati s onim:

"Uzaludan vam trud svirači!"

Hrvate se mora prisposobiti, a da bi ih se pojnilo, s vrlo složenim tvorbama poput, recimo, molekulama bjelančevina (proteina). Nikako s bićima kakva su jednostanični virusi. Ili amebe. Istina, čini ih to osjetljivima, vrlo osjetljivima, za napadaje iz okruženja, ali što se tu može, jer to je jedini način da se prenese **određena poruka**, upravo ona a ne neka druga, da se ostane na **dotičnoj visoko ciljanoj razini** spoznaje i umijeća. Uza sve svoje uspjehe na polju uništenja života i smrti virusi će uvijek, zauvijek, ostati **vulgarni i neuljudni** jednostanični stvorovi.

Smatralo se:

Hrvati su Slaveni (što bi to moglo biti?), Hrvati su Iliri, Hrvati su Iranci, Hrvati su Goti, Hrvati su što sve ne ... čak i Turci. Židovi.

Ništa od svih tih gluparija.

Hrvata nikad, upravo nikad, ni u klici, **nije bilo prije nastanka i pojave baš - Hrvata!**

Ma koliko se besmislenom činila ovakova, "u krug vrteća", tvrdnja, ona je istinita i nadasve – izvediva iz čitavih i povijesnih činjenica, pače praktično primjeniva. Uzaludno je zato tražiti tragove Hrvata u nekim drugim ljudskim skupinama, pa i narodima.

Hrvati su jedino i samo Hrvati!

To pak znači da Hrvati "na pojilo" mogu ići **samo na svoj, hrvatski, način**. Svidjelo se to komu i ne.

Hrvatska gruda zakoturala se je **prije više od 9.000 godina** u krajevima Afganistana i Per-

zije, te se dokoturala ovdje gdje se sada nalazi.

Navike joj, **navike, odlike i spoznaje** – toj hrvatskoj nacionalnoj grudi – sadašnjoj, zbiljnoj, **nije**, u osnovi, samo se po sebi razumije, **niti moguće mijenjati**. Moguće ih je **jedino ostvarivati**. Sukladno vremenu i prostoru na

kojem biva, na kojem se nalazi i živi.

GRANITNA MONOLITNOST

Viskoza i vuna. Plastični i naravni cvijet. Ne daju se prisposobiti.

Ono što je za plastični cvijet normalno, biti od jednog istovrstnog komada, sastavno cjelovito, **za naravni cvijet je ne-normalno**. Biti sastavljen samo od jednog komada znači, **prestati biti naravnim cvijetom**.

Jednostanični čovjek!

Mašala.

Hrvati su vrlo složeni, daleko složeniji i od nasloženijih molekula bjelančevina. K tomu su još visoko oblikovana i nadarena, misaona i osjećajna Božja stvorenja.

Stvorena na njegovu sliku i priliku, s **odabranim i izabranim mjestom u Njegovoj Providnosti**.

Zašto se bojimo to uvidjeti i reći? Na glas.

Tko je, dosad, a tako će zacijelo biti i ubuduće, ... tako je, dakle, suprotno htio pokazati (i dokazati), komu su takve tvrdnje bile životnim pozivom - nije uspio. Niti će. Ikad.

dr. sc. Tomislav Dragun

KAD ĆE ČAČIJA PRESTATI ŽNJETI SVE NEZASLUŽENE DRUŠTVOVNE POGODNOSTI?

Branko Stojković, Bjelovar

U Bjelovarsko-bilogorskoj županiji ekipe HDZ-a i HSS-a jedno su te isto. Stoga je svakodnevno na djelu nazočna kronika, sa stotinama i stotinama obmana, krivotvorbi, smišljenih i glumljenih prijevara...

Rezultiralo je to sa sve lošijim životom građana, odnosno uskratkom prava i sloboda jednoj ljudskoj zajednici.

Bjelovar kao grad gotovo je ropski pokoren, u njemu vlada slijepa poslušnost i idiotski način življenja. Zbog toga i nije teško dati odgovor na pitanje: otkuda takva neograničena vlast klanu Miroslava Čačije, da u vrijeme, kada je bio ravnatelj Opće bolnice Bjelovar, stvori 80 milijuna kuna manjka – i ode za župana s dva mandata. To predstavlja oblik svojevrstne društvene pojave – Čačija stigne hodati svakud, pa i po vinogradima, po lovu, ... i primati u svom uredu studente, sportaše i svećenike, ... Samo (ne)stigne rješavati veliku nezaposlenost i posrnulo gospodarstvo. On stigne i u Hrvatski Sabor, i na otvaranje „partizanskih“ spomenika, i svuda tamo gdje se troše državna sredstva.

U bivšem komunističkom sustavu on je bio prekršajni sudac, sve kao i danas. Pa što se je onda promijenilo? Gdje su ti hrvatski umovi?

Ista paranoična vlast hara i sada.

Tko može srušiti takve „grješne“ likove, svojevrstne „drakula“, tj.

vampire, koji postadoše vječno ogledalo našeg grada i naše županije, pa ako ćemo govoriti istinu - i Hrvatske?

Čačija je oduvijek s HDZ-om bio u kompi, ili kako bi se to reklo kockarskim rječnikom „u talu“. On je Coneru dozvolio u bolnici držati ljekarnu, gdje se cijelo vrijeme špekuliralo s lijekovima. Sjećate li se zataškane afere „Drobac – Varvir“ s lijekovima iz donacije? Ne treba se onda danas čuditi otkud Čačija župan. Zahvaljujući i Karmeli Caparin (HDZ-e) on je došao do takve egzistencije. Kao i Stanko Grčić (HSS).

Marijan Coner (HDZ) kao bivši župan pokrao je Županiju. Tada je Damir Bajš (HSS) bio tajnik. On je tajio – pa je nagrađen s mjesto župana, a poslije njega je došao Čačija, koji sad uglavnom zapošljava sve svoje ljude. U Općoj bolnici Bjelovar postavio je dr. Vesnu Lovčić za ravnateljicu, a u Županiji je otvorio novo radno

**Nepoštena presuda haaškog suda
Prosvjedni štrajk glađu hrvatskih branitelja na Trgu bana Josipa Jelačića
Zagreb, na dne 22. travnja 2011.**

mjesto za „energetiku“, gdje je zaposlio njezino muža Petra Lovčića, čovjeka koji je do sada kao direktor uništio nekoliko poduzeća.

Tako Skupština Bjelovarsko-bilogorske županije oduvijek je bila sastavljena od vijećnika i članova HDZ-a i HSS-a, glavnih i vodećih partija. Svi su oni bili u sukobu interesa, potkradali su županijski proračun. Bivši načelnik policije Mato Sičaja (HDZ-e) godinama je branio i skrivao sav taj sav kriminal, pa je stoga i on nagrađen – sad je vijećnik kluba zastupnika HDZ-a u Skupštini BBŽ.

Mnoge takve „crne stvari“ bile su skrivene od javnosti, jer bjelovarski mediji su očito njihov privjesak. Kritična opažanja okačena su o „vrbov klin“.

Direktor Informativnog centra u Bjelovaru Ivan Butković zbog toga je dobio mnoge nekretnine u svoje privatno vlasništvo. Na primjer poznati restoran „Golub“.

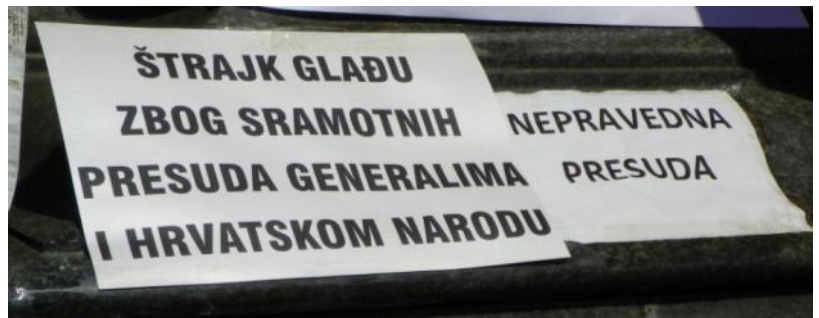
Bjelovar kao nekad industrijski grad pretvorio se u bijedu gdje se otvaraju samo novi kafići i gostionice. Bjelovarčani većinom žive na tabletama i alkoholu odnosno porocima. Sve je to bilo unaprijed isprogramirano. Uključujući i sve

više sirotinje, koju svakodnevno vidano po ulicama ovoga grada.

Zanimljivo je da nitko ne traži smjenu takve vlasti, a kamo li da prosvjeduje. Iako i nekoliko još preostalih poduzeća ovih dana „meće ključ“ u svoju bravu. Time otpušteni radnici postaju novi nezaposleni koji dolaze na Zavod za zapošljavanje.

Čaćija je sebi nagomilao bogatstva, kao i Conner, i Bajs, koji je sada ministar turizma. No, na predstojećim izborima oni će vas opet varati i pričati vam „Markove konake“ i sve one puste bajke. S ciljem da opet ostanu u vlasti, i da mogu raditi ovo što sad rade.

Ako vi možete živjeti od njihovih laži i prijevара – onda opet glasajte za njihova lažna obećanja.

VEČER SJEĆANJA NA GOJKA ŠUŠKA

Utorak, 3. svibnja 2011. u 19,30 sati

Pozivamo Vas na večer sjećanja na ratnog ministra obrane Republike Hrvatske gospodina GOJKA ŠUŠKA (16. ožujka 1945. - 3. svibnja 1998.)

nakon mise zadušnice u Franjevačkom samostanu Hercegovačkog provincijalata, u Aveniji Gojka Šuška bb, Zagreb-Dubrava, u 18 sati,

u dvoranu Hrvatske kulturne zaklade i Hrvatskoga slova, Hrvatske bratske zajednice 4 (prizemlje Nacionalne i sveučilišne knjižnice), u 19,30 sati.

Uz sjećanje na gospodina GOJKA ŠUŠKA, prisjetit ćemo se i pobjedničke 1995. s ministrom obrane Šuškom, te razgovarati o temi:

„Olujni“ ministar Gojko Šušak

Hrvatsko slovo

ŠUMADINCI POD VLAŠĆU NOVOKOMPONOVANIH BIZNIS-SRBA

Teško je uvijek Hrvatima bilo sa Srbima. Posebno kad su Hrvati bili pod srbskom vlašću. Albancima je još gore. Ništa lakše nije Makedoncima, pa niti Crnogorcima. Nu, najteže je ipak Šumadincima. Taj drevni narod, zapravo istinski Srbi, ne smije ni dignuti glavu, kamo li reći da je narod, i to narod posve različit od onih ljudskih nakupina, koje danas sebe nazivaju Srbima. Ovo je priča o šumadijskom narodu, o Šumadincima i njihovoj čežnji za slobodom. (Ur.)

U ŠUMADIJI SU NEKAD ŽIVJELI PRAVI SRBI, SA KOJIM DANAŠNJI - NOVOKOMPONOVANI VEZE NEMAJU (2)

prof. Vladimir Ćorović: "Zemlja ŠUMADIJA hajdučka, doseljenička i pobunjenička", 1939.

Mnoga sela, dobra hrana, a naročito dobra vina

Kad je 1433. godine prolazio Srbijom francuski vitez i državnik Bertrandon de la Brokijer, on je opisuje ovako. Između Kruševca i Varvarina bila je u to vreme granica između Srbije i Turske; kad je prešao - piše Francuz - "nađoh zemlju vrlo lepu i dobro naseljenu narodom". Jedno vreme išao je moravskom dolinom, a onda je, da bi došao u despotov Nekudim, "varoš sličnu selu", morao preći „kroz zemlju prilično rđavu, to jest kroz veliku šumu, rđavim šumskim putem uz brdo niz brdo. Ali prema drugim šumskim i brdovitim zemljama i tu su zemlje vrlo lepe i vrlo su dobro naseljene selima". Kad je iz Nekudima kretao za Beograd "priđosmo - veli - vrlo velike šume, pune bregova i dolina. U tim dolinama ima mnoštvo sela, dobre hrane, i naročito dobra vina..." Ovo, tako da je rečemo blagostanje bilo je, na žalost, samo privremeno.

Posle velikih ugarskih provala u Šumadiju, do iza Rudnika za vreme cara Uroša 1359. god., i do mimo Kragujevca 1289. godine, posle srpske pogibije na Kosovu, kad su Mađari osvojili gradove Borač i Čestin, ta oblast nije

doživela većih potresa. Borbi je bilo u glavnom u susedstvu i na granicama šumadijske oblasti, ali Šumadija sama nije mnogo stradala.

Lovišta despota Stevana

Stevan Lazarević bio je veran vazal turski do angorskog poraza njegova zeta sultana Bajazita (1402. godine), pa Turci nisu imali razloga da haraju njegovom zemljom; a posle turskog poraza on se orijentisao prema Mađarskoj i **dobio čak od njenog kralja, kao lični feud, Mačvu i područje Beograda.** Jedno vreme bilo je više opasnosti od unutrašnjih, nego od spoljašnjih neprijatelja, kao na primer pred kraj XIV veka, kad je vojvoda Nikola Zojić spremao zaveru protiv Stevana Lazarevića i bio, najposle, prisiljen da mu se pokori i preda u rudničkoj Ostrovici. Tadašnjem lepom razvoju Šumadije doprineo je dosta i interes despotov za tu oblast. Despot je dolazio u Šumadiju na letovanje i u lov - Kragujevac zahvaljuje svoje ime jednoj vrsti sokola-kraguja, koji behu upotrebljavani za lov; tu ga je 19. jula 1427. zadesila i smrt od srčane kaplje u selu glavice nedaleko od Kragujevca.

Mađarska vlastela iz Jagodine

Nevolje Šumadije počinju od 1438. godine, kada su Turci krenuli svoje velike ofanzive protiv

Mađarske i Srbije, a **naročito protiv Beograda**. Prodirući prema severu od Kruševca Turci češće prelaze preko Šumadije, i, naravno, ne štede je; to isto čine i Mađari, kad pokušavaju da svojim ratnim podvizima suzbiju Turke. Naročito su česta u drugoj polovini XV veka, i pre i posle pada Srbije, 1459. godine, odvođenja u ropstvo i veliko raseljavanje našeg sveta iz tih oblasti.

Godine 1454. **odveli su Turci iz Srbije, uglavnom šumadijske, oko 50.000 duša**, a od 1479-1483. **prešlo je u Ugarsku na 200.000 Srba**.

Među tim preseljenicima, voljnim i nevoljnim, bilo je često ljudi od velikog ugleda.

Kada je Karađorđe operisao po Novopazar-skom Sandžaku, 1809. godine, on je "sagnao" dosta naroda iz tih krajeva u Šumadiju, govoreći: "Hajte u Šumadiju, tamo ima pustahije zemlje."

Sinovi vojvode Jakše, Stevan i Dmitar Jakšići, iz Jagodine, prešli su u Ugarsku sa 1.200 svojih ratnika, i **dobili su tamo 1464. od mađarskog kralja Matije nađlačko vlastelinstvo**. Vuk, sin Grgura Brankovića, i Đorđe i Jovan, sinovi Stevana Brankovića, unuci despota Đurđa dobiše u Ugarskoj čak i čin srpskih despota.

Posle pada Beograda pod Turke, 1521. god., dao se nagovoriti i ugledni bogati velmoža Pavle Bakić, sa Venčaca kod sela Livade, koji je imao u Šumadiji na 50 raznih dobara i sela, **da se 1525. godine preseli preko Save**. Ti gubici, uz one ratne, oslabili su narodnu snagu u velikoj meri; raniji napredak te oblasti bi ne samo ometen, nego potpuno upropašćen; od jedne oblasti koja beše počela da se kultiviše napravi se opet planinska pustoš.

Iz kazivanja putopisa čuvenog Hansa Dernšvama, koji je 1553. godine prošao jednim delom Srbije, vidi se jasno koliko se ranije stanje izmenilo.

Selo Livada beše "pusto i neobrađeno". Jagodinski kraj ispresecan je, veli, brdašcima, koja su, izgleda, ranije bila sva plodna, pod njivama i vinogradima, a onda je sve, s obeju strana bilo pusto, zabataljeno i zaraslo sitnogoricom...

Od Palanke do Jagodine išlo se, po pričanju A. Volfa 1583. godine, „grmljem i šumom“, i poslanstvo je, kao od šale, ulovilo na svom putu, kod same Palanke, jednog medveda.

Puste gore, hajducima pribežišta

Izveštač jednog poslanstva iz 1584. godine kaže, kako Srbija "ne bi bila neprijatna, kada bi bila obrađena", ali je "tako zapuštena i raseljena, da se 5-6 milja daleko ne vidi žitelja".

Godine 1717. opisivala je Ledi Montegijeva valskoj knjagini Karolini svoje utiske sa puta kroz Srbiju ovako:

"Prešli smo pustare srpske, gotovo prerasle šumom, premda je zemlja po prirodi vrlo plodna. Stanovnici su radeni, ali je ugnjetavanje seljaka tako teško, da su prinuđeni da ostavljaju kuće i napuštaju svoja polja, jer sve što imaju izloženo je grabežu janičara".

Te puste planine bile su pune hajduka, koji tuda četuju već od druge polovine XV veka.

"Putem kojim smo prošli od Beograda dođe - nastavlja Ledi Montegijeva u jednom pismu od 1. aprila 1717 - ne može samac čovek lako proći bez oficirske pratnje. Puste gore srpske pribežište su hajduka koji pljačkaju po 50 u gomili, tako da nam je cela naša straža bila potrebna da nas čuva."

Ovo čak diže značaj Šumadiji, naročito od XVIII veka, **kad je ona postala pogranična oblast turske Carevine**. Njene velike bukove i hrastove šume daju skloništa svima nezadovoljnim elementima, koji neće da poviju glavu pred svakim turskim siledžijom; a blizina granice omogućava da se pojedinačne akcije mogu lakše pretvoriti u organizovanije pokrete. Otud Šumadija znači više nego, na primer, Romanija ili Suva Planina, koje su isto tako bile poznate kao skloništa hajduka, ali koje, budući dublje u unutrašnjosti, nisu mogle da od hajdučkih podviga stvore veći nacionalni pokret.

SVEČANO USTOLIČENJE PRVOG MITROPOLITE HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE (2)

"Nedjeljne vijesti", Zagreb, 8. lipnja 1942.

Ministar dr. Jozo Dumandžić kao predstavnik državne vlade sjedio je na prijestolju nasuprot arhijerejskog prijestolja.

Svećenstvo je odpratilo Mitropolitu pred carska vrata, gdje je obavio molitve. Vrata su se otvorila, te se Mitropolit pomolvši pred oltarom vratio do predvorja. Tada je pristupio prema Mitropolitu zamjenik ministra pravosuđa, ministar seljačkog gospodarstva dr. Jozo Dumandžić, koji se obratio Mitropolitu ovim riječima:

GOVOR ZAMJENIKA MINISTRA PRAVOSUĐA MINISTRA SELJAČKOG GOSPODARSTVA Dra JOZE DUMANDŽIĆA

Vaša Preosvećenosti!

U svom pavjesnom govoru održanom u Hrvatskom državnom saboru, dana 28. veljače 1942. godine Poglavnik Nezavisne Države Hrvatske između ostalog nagovijestio je osnutak Hrvatske pravoslavne crkve. Pri tom se rukovodio, naglasivši to izričito, načelom izraženim u hrvatskoj narodnoj poslovi:

"Brat je mio, koje vjere bio." Hrvatski narod bio je uvijek vjerski snošljiv. U hrvatskoj su zemlji kroz stoljeća uz Hrvate katolike i muslimane živjeli pravoslavni u slozi i ljubavi. Sigurno je, da će oni svi jednako

ljubiti i unaprijed svoju hrvatsku domovinu, s kojom su svojim domovima i obiteljima, grobovima otaca i kolijevkama djece, usko povezani, i biti joj vjerni sinovi.

Ono, što je Poglavnik 28. veljače 1942. godine najavio, kratko vrijeme iza toga proveo je u djelo i to najprije zakonom a osnutku Hrvatske pravoslavne crkve, a nakn toga donošenjem Ustava, kojim je zajamčena Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi samosvojnost i nesmetan duhovni rad u smislu načela svetog pravoslavlja. U skladu s ovim Ustavom Poglavnik je Vašu Preosvećenost imenovao prvim Mitropolitom Hrvatske pravoslavne crkve (Hvala mu! Izreče glasno Mitropolit), čime je udaren temelj njejoj hijerarhiji i dat zamah njezinom radu i razvitku.

Odredba Poglavnika o imenovanju Vaše Preosvećenosti za Mitropolita Hrvatske pravoslavne crkve glasi:

**Nepoštena presuda haaškog suda
Prosvjedni štrajk glada hrvatskih branitelja na Trgu bana Josipa Jelačića
Zagreb, na dne 22. travnja 2011.**

"Na temelju § 3. zakonske odredbe o osnutku Hrvatske pravoslavne crkve od 3. travnja 1942. br. XC-800-Z-1942., a na prijedlog ministra pravosuđa i bogoštovlja imenujem ovime

Preosvećenoga Arhiepiskopa

Germogena

Mitropolitom Zagrebačke mitropolije Hrvatske pravoslavne crkve sa sjedištem u Zagrebu.

Beriva i pripadnosti Mitropolite bit će određeni posebnom odredbom.

U Zagrebu, dne 5. lipnja 1942.

Broj: 6034-B-1942.

Poglavnik
Nezavisne Države Hrvatske
Dr. Ante Pavelić v. r.

Danas u doba velike borbe cijele Europe, u kojoj i mi Hrvati sudjelujemo uz bok naših velikih saveznika, protiv najvećem neprijatelju svake uljudbe i svake vjere, možda je baš Providnost Božja providila, da prvim hrvatskim pravoslavnim Mitropolitom bude upravo Vaša Preosvećenost, čiju su crkvu ovi neprijatelji čovječanstva već pred više od dva desetljeća pošli uništiti.

Današnje ustoličenje Vaše Preosvećenosti za Hrvatskog pravoslavnog Mitropolitu evo je i simbol neslomive borbe hrvatskog naroda za vjeru i život dostojan čovjeka, protiv boljševičkom bezvjerstvu i barbarstvu.

U ime Hrvatske državne vlade, a zamjenjujući odsutnog ministra pravosuđa i bogoštovlja, predajem Vašoj Preosvećenosti ovu odredbu o imenovanju, iskreno Vam čestitam i želim uspjeh u Vašem duhovnom radu na napredku i procvatu Hrvatske pravoslavne crkve.

Ujedno Vam predajem znakove visokog crkvenog dostojanstvenika, t. j. križ i bijelu kamilavku, kao dar Poglavnika Nezavisne Države Hrvatske.

Na riječi ministra dra Jozze Dumandžića, odgovorio je duboko dirnut Preosvećeni Germogen ovim govorom:

Gospodine glavni izaslaniče, ekscelencijo, velečasni, prečasni, plemeniti Hristoljubivi prijatelji Boga i ove Ustaške države, Nezavisne Države Hrvatske!

Velika je zahvalna moja smjernost. Prvo pripada moja zahvalnost Svevišnjem Ocu Nebeskom, koji nas je umudrio, da dobro djelamo. Hvala Svevišnjem, da nam je dao mudra i hrabra muža Velikoimenitog Državnog Poglavnika Gospodina dra Antu Pavelića.

Zahvalna je moja smjernost Upravitelju svjetova, i vjekova, koji me je podigao s voda slavnog mirnog Dona, sa istoka Europe, iz velike Rusije, da u mojim starim godinama ovdje na obali Save u Zagrebu, ovom starom gradu slavne prošlosti i sjajne budućnosti, vozglavim najmlađu pomesnu pravoslavnu crkvu, pravoslavnu crkvu u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Kao postavljeni prvi pravoslavni Mitropolit Zagrebački u Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi zahvaljujem se Poglavniku i zaričem se, da ću svim mojim silama nastojati za slavu Boga, za Dom i za Poglavnika. Amin.

Iza govora Preosvećenog Germogena svećenstvo je odpratilo Mitropolitu na njegovo mitropolitsko arhijerejsko prijestolje. Tada je pristupio Mitropolit predsjednik Hrvatskog državnog sabora Dogačnik Marko Došen, bilježnik sabora dr. Ivan Majcan, gradonačelnik Ivan Werner, te pravoslavno svećenstvo i drugi predstavnici pravoslavnih vjernika, te izriču Mitropolitu svoje tople čestitke. Mitropolit vidljivo dirnut srdačno se zahvalio predsjedniku. Hrvatskog državnog sabora i drugim čestitarijama.

Dok je Mitropolita primao čestitke, na koru je Ruski pjevački zbor pratio protođakona Borisova, koji je izmolio Mnogoletje najprije za Poglavnika Nezavisne Države Hrvatske dra Antu Pavelića, zatim za Mitropolitu Germogena, te konačno za sve glavare hrvatskih građanskih i vojničkih vlasti. Ovim je bio završen svečani čin ustoličenja zagrebačkog Mitropolite Germogena, pa su crkvu napustili ministar dr. Jozo Dumandžić, predsjednik Hrvatskog državnog sabora, te drugi predstavnici.

POČETAK GRAĐANSKOG RATA (2)

Zbivanja u ustaničkim krajevima 1941. teško se, po mišljenju autora novog "Danasovog" feljtona, mogu podvesti pod uobičajenu interpretaciju da se radilo o "ustanku naroda Hrvatske" dignutog "protiv okupatora", a "pod vodstvom KPJ"

Vladimir Mrkoci, Zagreb

Svuda u Lici napadi na "ustaška sela" i masakr "ustaškog življa". Najuvjerljiviji dokaz da je uzrok ustanka "borba protiv okupatora" jest na Kordunu, gdje buna izbija **u istom trenutku kada talijanski garnizoni odlaze**. Dana **27. srpnja povlače se talijanske posade iz Topuskog, Vrginmosta i Slunja u Karlovac**, i odmah nakon toga izbijaju bune "protiv okupatora" u Packi, Perni, Maličkoj i drugim selima oko Petrove gore. **Isto tako bilo je u Cazinskoj krajini**. U Kladaši izbija buna srpskih sela, napadi na Muslimane u Vrnograču, Bužimu i Obijaju. Tada su pale i prve žrtve na ovom području.

Međutim, najveće razmjere i najsuroviji tijek imao je ustanak u Bosanskoj krajini. Ovdje se "ustanak protiv okupatora" vodi protiv Muslimana, i poziva se na opći rat "protiv Turaka". Buna je počela napadom na Drvar, gdje je **po-ubijan dio domobranske posade**, i proširila se **na sva srpska sela**. Pobunjenici su ubijali Hrvate, muslimanske obitelji, žene i djecu". Osim toga, "uništiti su željezničke stanice i popalili gotovo sve opštine". Ustanci su popalili desetke muslimanskih sela.

U kotaru Sanski Most popaljena su gotovo sva muslimanska sela, zatim "Dubovik, Potkalinje, Ostrožnica, Veliki Badić, Mali Badić, sva sela kotara Bosanska Krupa, ista popalili i poubijali mnogo muslimanskog življa". Zatim su spaljena sela Arapuša, Budimlić, Japra, Krnjeuša, Kamengrad, Lušci Palanka, Hozići, Agići i još mnoga druga. Tisuće Muslimana i Hrvata bilo je prisiljeno bježati u gradove da bi spasilo život. Samo u Sanskom. Mostu bilo je oko 5.000 izbjeglica, isto toliko u drugim mjestima: Bo-

sanskom Novom, Bihaću, Bosanskoj Krupi i Jajcu (gdje ih se skupilo čak 6.000).

Opkoljeni su i napadnuti svi kotarski centri, a neki osvojeni i opljačkani. Poubijano je na tisuće ljudi. Ustanak ovdje prelazi po okrutnosti sve ostale krajeve. U Trubaru zaustavljen je vlak i svi putnici odvedeni i poubijani, zaustavljeni su autobusi i putnici ubijani. U Krnjeuši su četnici pobili sve Hrvate i Muslimane, preko 200 ljudi, slično u Vrtoči i drugdje.

Navedeni podaci o nasiljima, zločinima ustanika i žrtvama Muslimana i Hrvata samo su djelomični i netočni a broj nasilja i žrtava je daleko veći. Prava dimenzija ovih zločina moći će se saznati tek **kada bude slobodan uvid u sve arhive i dokumente** i kada se budu čule i žrtve tih zbivanja. Do sada se slušala samo jedna strana, izjave pobjednika i čitali samo probrani dokumenti, bez prava na kritičku ocjenu. O zločinima ustanika i žrtvama Hrvata i Muslimana bilo je zabranjeno pisati i govoriti.

"Istoriografija" NOB-a, nije ništa o tome znala i za nju u principu nisu postojali zločini partizana. Ako, pak, nije mogla prešutiti neki zločin partizana, onda je nastojala opravdati ga i umanjiti žrtve. U pravilu žrtve Srba su uvećavane, i bile su to žrtve obično žene i djeca, kod žrtava Hrvata i Muslimana broj se umanjivao i bio je to "ustaški živalj". Ono-što su kod ustaša nazivali zvjerstvima, kod ustanika su ovi "istoriografi" nazivali "nepravilan odnos" ili "opravdane odmazde iz ogorčenja".

Čak i kad su spalili i opljačkali cijelo selo i poubijali sve stanovništvo, nisu to učinili "zlonamjerno". Jedan "historiograf" piše o paljenju Boričevca i pokolju u Kulen-Vakufu s tezom da "to uništavanje, pljačka i paljenje nije činio nitko svjesno, zlonamjerno". Bio je to, dakle, "izraz želje za pravednom kaznom". S druge strane, tom "ustanku naroda protiv okupatora" slične se stvari nisu događale kod Hrvata ili kod Muslimana, iako bi razloge lako našli u tridesetgodišnjoj vlasti stare Jugoslavije.

Jedine dvije iznimke, ali u neusporedivo manjem omjeru, dogodile su se nakon ustanka u Cazinskoj krajini, kada je, nakon ustanka i napada na muslimanska sela, grupa Muslimana pokušala napasti, kod Žirovca i Bešlinca, srpska sela, ali su u oba slučaja bili zaustavljeni od domobrana i ustaša. Dakako, tim se ne opravdava preuzimanje „te „osvetničke“ uloge od strane ustaških vlasti.

Žestina napadaja protiv muslimanskog stanovništva mogla bi se protumačiti kao posljedica ogorčenja zbog gubitka vladajućeg položaja kojeg su Srbi imali u staroj Jugoslaviji. Dio njih naprosto nije mogao podnijeti da prezreni „balije“ odjednom postanu ne samo ravnopravni, već da dobivaju i privilegirani položaj, jer su u NDH bili su proglašeni „cvijećem nacije“. Dakako, tu je i tradicijom bila duboko ukorijenjena mržnja protiv „Turaka“.

S ovim "ustankom naroda Hrvatske" započeo je zapravo građanski rat, a to je podrazumijevalo sve okrutnosti. *Boričevac je bilo prvo selo koje je cijelo spaljeno, kotar Lapac prvi kotar koji je etnički potpuno očišćen, a Kulen-Vakuf prvi slučaj kompletnog uništavanja mjesta i stanovništva, ujedno i najveći pokolj cijeloga rata.*

U toku tog "ustanka naroda Hrvatske protiv okupatora" **nije niti u jednom slučaju došlo do namjernog napada na talijansku vojsku.** Kao što nisu dizali ustanak u okupiranoj zoni, tako **nisu niti napadali Talijane.** Ako je slučajno došlo do kakvog, ustanici su se ispričali a Talijani su to prihvatili kao zabunu.

Na Ervenik, primjerice, napada 2.000 ustanika koji su došli iz anektirane zone na očigled talijanske posade od 150 vojnika, koja se tu nalazila. Dva dana se posada od 20 oružnika branila, a nakon toga ustanici pljačkaju i pale kuće, a Talijani to nijemo — promatraju. Nakon toga dolazi Đujić koji obećava da će Talijani ustaše pobiti, pa pobunjenici predaju oružje Talijanima.

U Mokrom Polju se pobunjenici prije napada dogovaraju da neće napadati talijansku posadu. U Strmici četnici vrše pokolj Hrvata, ali ne napadaju talijansku posadu. Talijani prolaze posred opkoljene Udbine, a pobunjenici ih ne

napadaju, isto i u Gračacu, isto i u Korenici, i tako u svim mjestima kuda dolaze prestaju borbe — i **srpsko stanovništvo i pobunjenici ih dočekuju sa dobrodošlicom.** Štoviše, u nekim mjestima igraju se nogometne utakmice.

Talijani dozvoljavaju pobunjenicima da pregledavaju njihove kamione, ne bi li u njima pronašli skrivene Hrvate. Apsurd teze o antiokupatorskom karakteru borbe možda najbolje ilustrira izvještaj jednog talijanskog komandanta:

"U akciji koju su Srbi podneli da bi zauzeli Medak prethodno su obavijestili jednu našu patrolu sa službom na željezničkoj pruzi uvjeravajući da će poštediti školu u kojoj je detašman (talijanski — op. a.) smješten. Doista su zapalili kuću ustaša eliminišući mali garnizon hrvatskih žandarma, dok spomenuti detašman nisu uopće dirali." Zaboravio je spomenuti da je tom prilikom živo izgorjelo njihovih dvadeset saveznika.

U Bosanskoj krajini, istovremeno dok pale muslimanska sela, vode rat protiv "Turaka" i ubijaju Muslimane, **ustanici pišu pisma SS-officirima radi pregovora o zaštiti zarobljenih njemačkih porodica,** "koje su sve od reda najaktivnije surađivale s fašistima".

HRVATSKA I USTAŠTVO (3)

Mile Boban, Texas, USA

... "Doktor Pavelić je skupa s doktorom Škru-
ljom bio izaslan u Pariz 1927 godine na kon-
gres gradova. Na putu za Pariz zaustavio se u
Beču gdje se sastao sa generalom Sarkotićem,
pukovnikom Dujčićem i (Gustav, moja opaska)
Perčevićem... U Petričevićevoj arhivi, na prim-
jer, u jednoj promemoriji te grupe, u aktu od 2
VIII 1928, govori se o borbi za uspostavu neza-
visne države Hrvatske, koja će obuhvaćati sva
svoja etnička i povijesna područja. Ali glede
Dalmacije, zaključuje ovako:

"Dalmacija svakako imade NAROČITI POLO-
ŽAJ (podvukao pisac, Mato Rajković) te bi u
svakom pogledu bila zajamčena jednaka prava
Talijana i Hrvata, to jest tome mora biti glav-
na misao vodilja, da se nađe sretno rješenje, na
obostrano zadovoljstvo, kako dalmatinskih Hr-
vata, tako i dalmatinskih Talijana".

Ako se sadržaj ove izreke uzme u analizu, doći
ćemo do zaključka da se je vlada Domovinskog
rata predsjednika Franje Tuđmana također
zalagala ovakovim načinom da dođe "da se na-
đe sretno rješenje, na obostrano zadovoljstvo,
kako kninskih Hrvata, tako i kninskih Srba.
Otporaš osobno ne vidi ništa loše u gore nave-
denoj izreki, dapače, jedan veliki demokratski
izražaj dr. Ante Pavelića i još jednu veću brigu
za hrvatske krajeve koje je Italija zaposjela
kao svoje. Mate Rajković to tako ne analizira.
On to vidi i analizira stavom KPJ koja je u svo-
jem programu imala cilj kako naturiti fašizam
na dr. Antu Pavelića i na USTAŠTVO preko
kojeg i na cijeli Hrvatski Narod, uzimajući ovu
izreku kao podlogu hrvatskog fašizma.

Dr. Ante Pavelić odlazi u emigraciju 17. siječ-
nja 1929. godine, a već 22. travnja u Sofiji pod-
pisuje s makedonskim predstavnicima u ime
Ustaške Organizacije "Sofijsku Deklaraciju".

Dr. Ante Pavelić osniva sa svojim istomišljeni-
cima Ustaški Pokret s krilaticom: Ljutu travu
na ljutu ranu.

U to teško doba za Hrvate nitko nije mogao

predvidjeti domet ovih riječi, što će se kasnije,
tj. poslije 12 i više godina dogoditi. Uzevši ovo
razdoblje od 12 godina u razmatranje, korak
po korak, doći ćemo do zaključka da se je srp-
ski kralj Aleksandar Karađorđević sa svojom
svitom u kraljevskom dvoru, počeo pripremati
kako će do temelja obračunati s Hrvatima i is-
korijeniti klicu svakog HRVATSTVA.

Diktatura je tu, osnovana i na noge postavlje-
na. Sada ju treba srpskom diktaturom okrutno
provoditi u djelo sa svim državnim aparatom.
Počimaju zabrane hrvatskih obilježja, znako-
va, itd. Svi znakovi hrvatstva se službeno bri-
šu: jezik, zastave, folklor i slično. Ime bivše dr-
žave SHS ne postoji, iako se je kroz to ime mo-
glo malo naslućivati s onim "H" da još Hrvati
postoje. Od uspostave srpske diktature i prom-
jene imena države sa SHS u kraljevina Jugos-
lavija, za "zaštitu države" hrvatsko ime je iz-
van zakona i zabranjeno je. Do ove diktature i
promjene imena državi, za sigurno nije došlo
zbog srpstva i zbog Srba, nego isključivo zbog
Hrvata i njihova težnja za slobodnom i nezavi-
snom državom Hrvatskom.

Da se narodu dadne do znanja da diktatura
funcionira jako dobro, već 17. srpnja 1929. go-
dine srpski kralj Aleksandar po zakonu "za za-
štitu" države osuđuju u Beogradu Dr. Antu Pa-
velića i Gustava Perčeca na smrt u odsutnosti.
Smrtne kazne su dobili i neki makedonski ro-
doljubi iz organizacije VMRO, poimenice Van-
ča Mihajlov je po istom postupku kao i Pavelić,
osuđen "za zaštitu" države na smrt. Dr. Ante
Pavelić neumorno traži istomišljenike državot-
vorne Hrvate u borbi za oslobođenje Hrvatske
od srpske dominacije. Zadržava se neko vrije-
me u Austriji, Beču, sve dok mu bečka policija
nije pokucala na vrata i rekla: "Uskraćujemo
vam azil", bez ikakvog daljnijeg obrazloženja.
Dakle, po ovome se može vidjeti da diplomacija
diktature srpskog kralja Aleksandra
"funkcionira". Od tada Dr. Ante Pavelić najvi-
še provodi svoje vrijeme u Italiji, organizira
logor vojničke naravi, u kojima se treniraju
Hrvati Ustaše za osloboditi Hrvatsku.

Već na početku 1930. godine osnovan je prvi

Ustaški logor u emigraciji u mjestu BOVEGNO, u provinciji Brescia. To nije izmaklo oku srpskom kraljevskom policijskom doušniku Vladi Miličeviću, koji je sa svim državnim vezama progonio i uhodao kretanje Hrvatskih Ustaša. Ali, i s druge strane, naše hrvatske, ili ako hoćete, s Paveličeve strane, skoro svaki pokret ovog Vlade Miličevića je bio Paveliću više-manje poznat, tako da bi se Ustaše mogli na vrijeme prebaciti na drugo još Vladi Miličeviću nepoznato mjesto. Tako, u tom cik-caku, moglo bi se reći, da je Dr. Ante Pavelić proživljavao godinu 1930.-tu.

Dr. Anti Paveliću je bilo nepunih četrdeset godina kada se je odlučio boriti za Hrvatsku iz emigracije. Bilo je teško ići njegovim stazama.

Da, bilo je tesko ići njegovim stazama. Staze Dr. Ante Pavelića i u to doba uskog kruga njegovih istomišljenika su bile staze revolucionarnog puta i revolucionarnog karaktera za oslobođenje Hrvatske. Mnogi su pisali o Dr. Anti Paveliću, o Ustašama i o svemu onome što je proizašlo iz Ustaške ideologije, ali nerijetki su oni koji su pisali o tim teškim stazama, još manje koliko je u to doba bilo dobrih-loših staza

za osloboditi Hrvatsku od monarhističko-srpske Jugoslavije. Svakako da je bilo "linija lakšeg otpora" koje su čekale da im netko drugi, sa strane, na srebrenom pladnju, donese Slobodnu i Neovisnu Državu Hrvatsku.

Te linije su išle linijom srpskog zakona "za zaštitu države" gdje je bilo protizakonito isticati hrvatska obilježja bilo koje vrsti, osobito naš dragi barjak:

CRVEN, BIJELI, PLAVI, TO JE HRVAT PRAVI.

Borba za oslobođenje Hrvatske se ne može voditi bez barjaka. Barjak smo već imali, mnogi u svojim skrovištima i ladicama, ali bez vojske. Dakle, sada je **trebalo stvarati vojsku** koja će taj naš sveti barjak hrabro i visoko nositi, kao i sve druge vojske svijeta. Da bi se to postiglo, trebalo je ići korak po korak.

Prvi korak je već napravljen osnutkom Hrvatskog Ustaškog Revolucionarnog Pokreta u siječnju 1929 godine. Sada se treba stvarati i u djelo provesti drugi korak Pokreta koji je prikupljanje Hrvata Dobrovoljaca u tu našu hrvatsku vojsku izvan Hrvatske. Evo što o tome kaže

oznaško-udbaški novinar Mato Rajković u svojim VUS-ovim feljtonima od 18. Ožujka 1970. godine: "Doktor Pavelić je tražio i trebao osobno roblje, ljude bez vlastitog ja, pristasahe koji ne misle svojom glavom i koji nemaju dar prosuđivanja..." ... "Ustaški pokret u Italiji je 95 posto sastavljen od priprostog svijeta, većinom iz naših pasivnih krajeva Dalmacije i Hercegovine. Iz jugozapadne Bosne i Like bio je broj podjednak, ali ne velik ... Broj Ustaša iz Hrvatskog zagorja, Slavonije, Srema, Gorskog kotora i Korduna, bio je neznatan."

**Nepoštena presuda haaškog suda
Prosvjedni štrajk glađu hrvatskih branitelja na Trgu bana Josipa Jelačića
Zagreb, na dne 22. travnja 2011.**

BAZALO (52. nastavak)

Dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Idući tako, sijevne mu pred oči misao, da on ne ide tuda samo radi trava. Još je nešto u podsvijesti, što ga nuka, da udari baš tuda: malo podalje su kuće Mrkobradske --- Možda je vidi, ako ne noćas, što nije ni vjerojatno, a kamo li i moguće, vidjet će j' možda sutra, kad izrene blago u stranu, na pašu. Svakako je ta želja ona snaga, koja ga goni ovim putom, iako on ne traži ništa, ne želi ništa i ne očekuje ništa. Zaista: ne traži, ne želi, ne očekuje ništa. Ipak --- Nešto ga goni, da se navije ovim krajem, kad je već ovdje. Požuri korake, da čim prije stigne do guštare, u kojoj se može skloniti i prospavati. Nije dugo išao.

Iz sna ga prene zvono s ovaca. Nije ga prepoznao, jer su sva prilično slična, al je bio siguran, da nije Kresojića, jer su njihove ovce bile sve kod stana. To moraju biti Mrkobradske - il Pepičine il Čoranove.

Protrljao je oči, nekolicina se puta protego i ustao u jednom skoku kao da ga je netko podbo.

- Stvoritelju moj, slava Ti i vala - uzdahnuo je, pritegao praćice na opancima, prebacio torbu preko ramena i pošao onamo, odkud je dopirao glas zvona. Osjetio je, da su ovce i goveda skupa. Napeo je i sluh i njuh i vid da što prije razabere, s kim će se sresti. Goveda i ovce i kod njih mužko. --- Ona nije, jer bi je već osjetio savršeno sigurno. Ona nije. S tog se navije malko na desno, da blago obiđe izdaljega, te da najprije vidi, tko je kod njega. Tad će istom odlučiti, da li će se s njim sastati il ne će. Može ga jednostavno mimoići. Čim se je popeo na najbliži brežuljak, vidje skoro pred sobom i blago i čobana. Bio je Matulica Rubčić, Čoranov zet, a čovjek njegove Mande.

Kad ga Ivan vidje, zadrhta u njemu svaka žilica, a krv mu navre u obraze. Pomisli, da se žurno vrati natrag i obiđe oko brežuljka tako, da ga Matulica ni ne vidi, al se u istom trenu predomisli: čemu bi ga izbjegao?! Jedan drugom ništa ne

skriviše, nemaju se zbog česa svađati, al se ne trebaju ni izbjegavati. Odlučno zakorači napried i javi mu se:

- Esi li, junače, napasa?!

- Evo! Istom izjavije - odgovori Matulica i odmah nastavi: - A, moj brate, ko bi reka, da si ti ?! --- Kad si se vratije?!

- Sad se vraćam - odgovori Ivan.

- Iđeš u stranu?

- Tako --- Idem tamo gori. A kako si ti i kako svi tvoji kod kuće? - pitao ga je veoma prijateljski.

- Svi dobro, samo ja po vražiju, moj brate! - odgovori on i pljune na dva metra preda se. - I sam me je nečastivi nagna amo ---

Ivan mu ne reče ništa, nego žurno pođe dalje, govoreći:

- Nek ti Svemogući bude milostiv --- I ostaj mi s Bogom!

- Lako j' tebi pripovidati i sanatati, al teško meni podnoseći ovo. Nego, stani malko, da podivavimo. I tako ne vidim čovika po petnest dana, pa mi je dikad da bi najvolije da sam blunast---

- Ne griši duše, jadan ne bije - govorio je Ivan, odmičući.

Matulica je još dugo govorio i psovao i sebe i sve ostale oko sebe, kojih se je sjetio, a sve kao da ga Ivan sluša. Kad je i sam pomislio, da ga više ne može čuti, jer je već bio daleko odmašio, reče povišenim glasom:

- To j' najpametnije: načiniti se ka blunast i bazatil! Est tako mi moje smrtne sviće! Samo j' meni sad kasno. Prije će me uplejati unaj stari ajduk, ako ja ne mušketam njega ---

Čim se je od njega dobrano odmakao, Ivan je napeo i njuh i vid, da mu ne izmakne nijedna trava, koju treba za svoju torbu. Sav se je posvetio tome poslu i ubrzo se obskrbio svim, što mu je srce željelo, a redovni život zahtijevao proti bolestima, s kojima se je sretao. Njegov je glas veoma

pouzdana i vješta liječnika pukao nadaleko, pa čim se je u kom kraju pojavio, odmah su ga sretali pozivi sa svih strana. S tog je potrošak ljekarija bio veoma obilan.

Prošao je više Poljane, obroncima i vrletima, gdje su ljekovite trave najrodnije, a zatim je okrenuo ispod Plane Balenske, jer se nije htio svraćati u selo, pa udario na Kosu Smolčića i nizbrdice u Lotiče. Čim su ga opazila djeca kod prve kuće, raznio se glas po selu, da je stigao Srđen, te su se svi spremili, da mu iziđu sa svojim jadima i boljeticama. On je mirno prolazio putom, pozdravljao, gdje j koga vidio, i nije se svraćao ni u koju kuću. Zauzavljali su ga na putu i pripovijedali mu, što je tko imao, a on je skinuo torbu, jednom je rukom ogrlio, a drugom otvorio i vadio trave, određujući i upućujući, kako se moraju kuhati i piti odnosno privijati.

Kad je stigao do kuće Josice Toveljčeva, ustavila ga je Marija Josičina i nije mu dala, da prođe, a da se ne svrati i ne odmori.

- Esmo li rod i svoji, ka da smo rođeni, il nismo?! - vikala je ona na njega i vukla ga u kuću. - Ne 'š mi tako proći izprid kuće, pa se uprav s tobom morala pobiti.

On se je dobrodušno smijuljio, al nije popuštao. Godilo mu je, da ga tako srdačno ustavlja, al se ipak nije dao nagovoriti. Htio se je požuriti, da još zarana stigne u Egeljac do majke, da kod nje odpočine i još zavida da se odputi i stigne do Tomiše Japunčića u Svetom Roku. Ako se ovdje zadrži, pokvarit će svoju osnovu, a to nije nikad rado činio. Ipak se nije mogao oteti, jer je Mariji došao u pomoć i Josica. On ga i nije ni zvao ni molio, nego je dušmanski navalio kao da ga goni u zator, vičući:

- Ko j' vidiije i upazije, da se tako prolazi izprid poštene kuće svog roda, jadan ne bije i sram te bilo! I ti si mi nikakav jadni Kresojić?! Ti si rod vridnog baruna Vrkljana i brat vridnog ovicira Bilaća?! Aj, kukavče, ne sramoti roda i kolinal!

Slomili su ga kao suhu grančicu i uveli u kuću kao janje na zaklanje. Pognuo je glavu, oborio pogled i poslušno sjeo na ponuđeni stolčić. Odmah su mu pripovijedili sve, što su znali o pokojnom Nikoli, ispitujući njega, koliko on zna. Nisu zaboravili ni na Čuju, ističući njezino držanje i Nikolinu velikodušnost. Napose su mu naglasili nevjerojatan i nečovječan postupak Martina Blaževića, koji je tako reći na vjeru ubio onakog čovjeka, kakav je bio pokojni Nikola, i još k tome - svog pašanca. Sjetili su se i njegove majka Matije i otčuha Jocana i hvalili njihovu pamet i poštenje u svakom pogledu, osim što su nekako nesigurno i ko sramežljivo natuknuli, da bi Jocan ipak mogao malko manje piti. Jest on, doduše, cestar i carski službenik, pa mora s ljudima tu i tamo zaostati u birtiji, mora se i sam u nju svratiti češće, neg to čine obični grančari, al ipak - sve ima svoje granice, a Jocan je, čini se vrlo loš međaš: vazda preore granicu! Ne drži se je.

Ivan je to već i od drugih čuo, a i sam je nešto već opažao, no sad nije htio reći ni crne ni bijele.

Prešli su na pripovijedanje o veljbabi Josi i njegovoj zadruzi. Zadovoljan je s kućom čeljadi, a pogotovo s nevjestom Kikom. Samo, eto, nesreće i tu: što j' mogla učiniti poslije očeve smrti s ono svoje sirotinje, sa bratom i dvima sestrama, sa tri sirote, od kojih su dvi bogalji, a treća još nedorasla?! Sreća je, što su Kikini i svekar i svekrva dobre i poštene duše, pa pristadoše, da Kika uzme svoje sirote sa sobom na svoje novo ognjište---

Ivan je i to već znao, pa je mirno slušao, a da nije ničim pokazao, da ga te vijesti iznenađuju.

- Teško j' siromašnoj Kikici - jadala se je Marija, a kako joj i ne bi bilo teško, žalosna ti sam i kama za njom, kad je i sama još primlada, sa ditetom na grudima, a nji troj osim Marije, po unom - ni za što! A i una j' još dite, Marija.

- A i veljbaba ka krov, koji se ide - nastavio je Joso Marijino pripovijedanje - pa i un mam reka, nek dica dođu na njegovo ognjište.---

BOŽJI PUSTOLOV (19. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

Tuđinac u tuđoj zemlji

Franjo i drugovi mu o. Torres te brat Fernandez bili su gosti u Pavlovoj ili Anjirinoj kući, ovisni od njega tako da se ne mogu bez njega ni maknuti zbog neznanja jezika. Kako god bila japanska kultura visoka, sve je za Evropljana neobično i traži mnogo odricanja i samozataje, a za tim Franjo upravo ide, te uvijek pun natprirodnih čežnja piše subraći u Gou ovo:

"Vjerujte mi da ćete, ako dođete ovamo, imati prilike da prepatite više nego što već prepatiste."

Bio je 15 stupnjeva više na sjever nego u Goi, za hladnih bura u mjesecu studenom, a u talaru za tropsko indijsko sunce. Dršćući napola gladan u kagajdani — sobi za čaj ili u pokrajnoj prostoriji doma svoga gostoprimeca. Stoga piše subraći u Gou 5. studenog 1549.:

"Oci koji ovamo dolaze moraju imati odijelo od portugalske tkanine i tople cipele, jer ovdje umiremo od studeni."

Ali pišući pismo ne misli Franjo više na studen, propuh i buru, na mučno čučanje, inače dobru, no oskudnu hranu, na nesretne štapiće mjesto vilice, na bonce i strašan japanski jezik, jer mu je čitava duša kod subraće u Goi i ljubljenih kršćana, plodova prvoga rada.

Kako je istom Franjo morao biti iscrpljen kad je satima čučao i slušao, a da nije ni jedne riječi razumio, dok je Anjiro svojim mnogim posjetiocima govorio o slonu i drugim čudesima u Goi i divnim stvarima na svjetskom tržištu u Malaci. No Pavao je pripovijedao svojim i druge bolje stvari. On je dobar i vrlo poučen kršćanin, svršio je dapače mjesečne duhovne vježbe svetoga Ignacija, te Franjo može guverneru da Silvi pišati o njemu:

"Pavao, naš vjerni drug, mnogo je dobra učinio propovijedajući dan i noć rodbini. Obratio je svoju majku, ženu, svu rodbinu i mnogo znana. Svi su oni sada kršćani!"

Pred mogućnicima

Čuo je za dolazak "velikog bonca" u obližnjoj tvrđavi Kokubi, moćan daimio ili upravitelj Šimacu Takakisa, pozvao je Pavla k sebi i ispitivao ga mnogo o Portugalu i njegovoj vojnoj sili. A kad je Pavao pokazao Kristovu i Gospinu sliku, iskazao joj je daimio veliku počast i naredio neka to učine i drugi. No daimio bi se bio tako poklonio i slici ikakve ptičice ili grančice u cvatu - pripadao je sekti s prilično racionalističkim pogledima. Imao je razloga da se zanima za bijelce koji su donijeli čuvene arkebuze u Japan te ih darovali daimiju s poukom kako se pravi barut. Japanci su naskoro izradili i dotjerali na tisuće takovih pušaka. Isto je tako želio da uvede u svoj kraj trgovinu s Evropljanima.

Sv. Franjo pošao je u pohode vlastodršcu na dan sv. Mihovila, kojega je izabrao za zaštitnika Japana. Po svoj prilici išao je s njim i Pavao kao tumač. Iza nekoliko dana izda daimio naredbu kojom dopušta kršćanstvo svima podanicima koji to hoće. To je Franjo i želio.

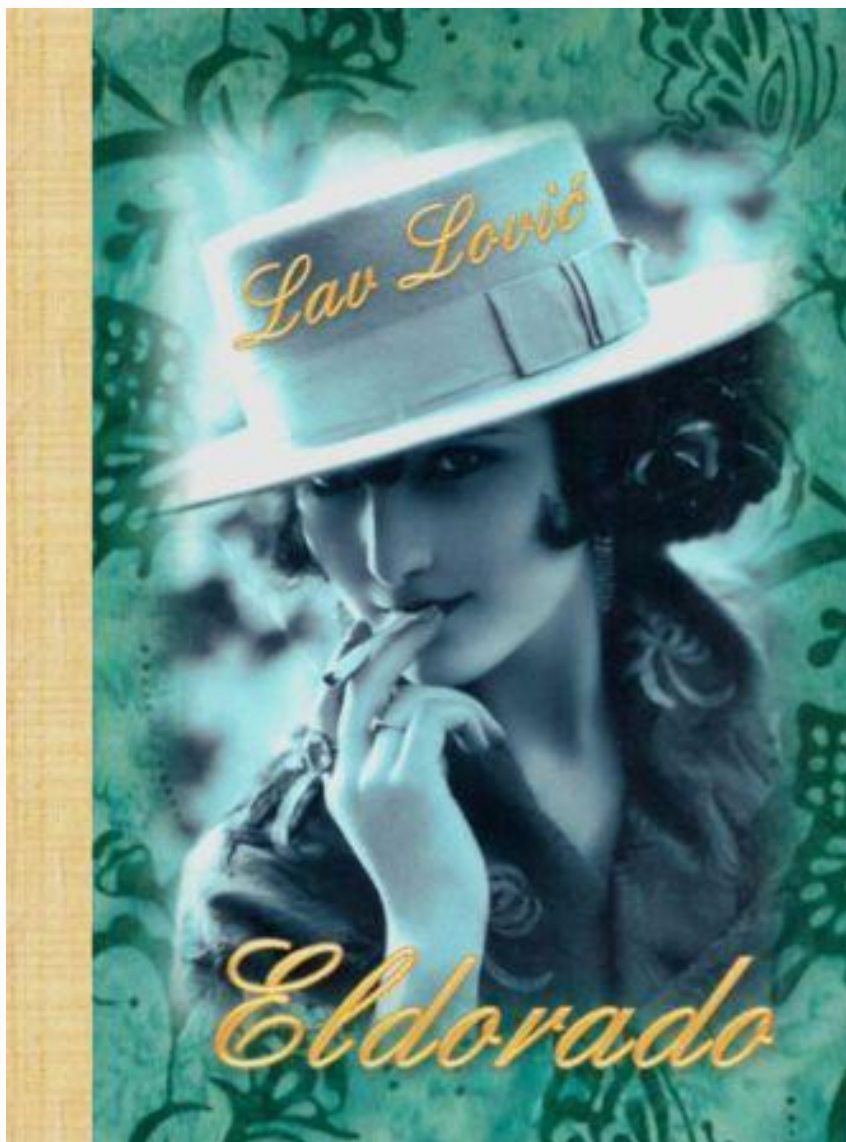
Isto je tako htio doći u kontakt sa sveučilištima. Govori o pet takovih sveučilišta, svako po 3.500 studenata. Uistinu su to bili budistički samostani, u koje su dolazili mladići da nauče od bonaca čitati i pisati. Inače nisu tu ništa učili. Franjo je pošao k boncima i kušao s njima razgovarati, ali se zbog jezika nisu mogli sporazumjeti i tako im nije mogao razložiti kršćansku nauku. No njegovo lice, čitavo biće i svetost koja se na prvi pogled odražavala, više su govorili o istinitosti njegova razlaganja nego njegove riječi. Kako Pavao nije bio učen muž, preveo je doduše kršćansku nauku na japanski jezik, ali tako loše da su se Japanci rugali i smijali. Nije pravo izrazio ono što jo Franjo govorio, a izobraženi nisu mogli bez smiješka čitati ono što je napisao. No Franjine ljubavi nije moglo ništa ohladiti, teškoće su mu davale samo više žara, te piše: ...

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr
hrvatska.knjizara@gmail.com

Vam predstavlja novo izdanje knjige:

Lav Lović: Eldorado

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Prilože slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković